

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἑν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5^{ος}.

Ἑν Ἀθήναις, τὴν 24 Ὀκτωβρίου 1898

Ἔτος 20^{ον}.—Ἀριθ. 44—45



ΕΒΔΟΜΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΔΕΝ ἤξεύρω μὲ τί τρόπον νὰ σᾶς το 'πῶ, παιδιά μου. . . Καὶ τώρα, ἐνῶ σᾶς γράφω, εἶμαι τριγυρισμένη ἀπὸ τὰ μαῦρα ἐρείπια τῆς καταστροφῆς. . . Μοῦ φαίνεται ὅτι ἔχω ἀκόμη ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια μου τὴν φοβερὰν ἐκείνην σκηνήν, — τὸσον ζωηρὰ μένουν εἰς τὴν μνήμην μου ὅλος ὁ τρόμος καὶ ἡ φρίκη τοῦ ἐδοκίμισα. . . Ἀ, Πίσσα ! Πίσσα ! τί κατάραν θὰ σου ἐδίδα, ἂν ἡ κυρία μου δέν σ' ἀγαποῦσε τόσο πολύ ! . .

Ἀκούσατε λοιπὸν πῶς συνέβη :

Καθὼς ἤξεύρετε, ἡ κυρία Διαπλάσις ἀνέθεσεν εἰς τὴν οἰκονόμον τῆς Μάρθαν, δηλαδὴ εἰς ἐμέ, νὰ καμῶ τὴν Ἑβδομὴν Κυριακὴν. Ἐδέχθηκα μὲ τὴν συνήθη μου εὐπειθειαν, μολυνόντι αὐτὴν τὴν φορὰν τὸ ἔργον θὰ ἦτο πολὺ δύσκολον, ἐξ αἰτίας τῆς ἀπουσίας καὶ τῆς ἀτελειώτης τεμπελιᾶς τοῦ κυρ Ἀνανία. Ἀλήθεια θὰ εἶχα τὴν Ἀγάπην καὶ τῆς περὶ μεγάλης ἀδελφῆς του, πρόθυμες νὰ με βοηθήσουν. Ἀλλὰ τί

νά σου κάμουν τὰ κορίτσια ! Νά σας 'πῶ τὴν ἀλήθειαν, — καὶ μὴ πρὸς κακοφανισμόν των, — ὅταν εἶνε ὅλες μαζί χωρὶς τὸν Ἀνανίαν, περισσότερον φλυαροῦν παρὰ ἐργάζονται· καὶ ποτὲ δὲν εἶδα καλλιτέρα τὴν ἀλήθειαν τῆς παροιμίας : «ὅπου λαλοῦν πολλοὶ πετεινοὶ, ἀργεῖ νὰ ζημερώσῃ», παρὰ τὴν ἡμέραν ποὺ τοὺς ἔδωσα νὰ κατατάξουν τὰ γράμματά σας. Ἐπέρασεν ὅλη ἡ ἡμέρα, καὶ δὲν εἶχαν κάμη οὔτε ἓνα σωρόν· ἓνα σωρό . . . ἀταξίες μόνον, καὶ τίποτε ἄλλο. Ἐστειλα εὐθὺς ἓνα γραμματάκι τοῦ Ἀνανία εἰς τὸ Φάληρον, τοῦ τα ἔλεγα ὅλα καὶ τὸν ἐπαρακαλοῦσα νὰναβῇ τὸ γρηγορώτερον εἰς τὰς Ἀθήνας, τοῦλάχιστον διὰ νὰ ξεμπερδεύσῃ τὰ γράμματα. Ἀλλὰ ἐκεῖνος ὁ καλὸς μου ἔστειλεν εἰς ἀπάντησιν τὸ μπιλλιέτο του, μὲ αὐτὰς τὰς λέξεις :

Μὴ μου τοὺς κύκλους τάρτατε.

Δὲν ἐκατάλαβα τίποτε. Μόνον ἡ Ἀγάπη ὑπέθεσεν ἀπὸ αὐτό, ὅτι ὁ χαριτωμένος ἀδελφός της θὰ ἐσπούδαζε τώρα γεωμετρίαν, καὶ διὰ τὸ ἔγραψε τοὺς κύκλους τοῦ ἐπάνω εἰς τὴν ἄμυν τῆς θαληρικῆς ἀερογαλιᾶς.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ποὺ ἔστειλε γράμμα εἰς τὴν κυρίαν Διάπλαιν, εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ ἐξηγηθῇ καλλιτέρα καὶ νὰ συμβουλεύσῃ μάλιστα. «Μοῦ γράφει ἡ Μάρθα, — ἔλεγε, — ὅτι δὲν ἔχει κανένα διὰ νὰ της ξεμπερδεύσῃ τὰ γράμματα. Ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν εὐκαιρῶ νὰ ἔλθω, τὴν συμβουλεύω νὰ τα παραδώσῃ εἰς τὴν Πίσσαν. Ἡ γάτα μας, ξεύρετε, ἔχει μεγάλην εἰδικότητα εἰς τὸ νὰ ξεμπερδεύσῃ. Ἀπὸ-δειξτε ὅτι ἐξεμπερδεύσεν . . . ὅλους τοὺς ποντικούς.»

Δὲν ἐνόησα τίποτε πάλιν ἀπὸ οὗτὰ ὅλα, παρὰ μόνον ὅτι ὁ ψυχογυῖός μας τὸ εἶχε ρίξῃ βαρεῖα καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ το κουνήσῃ, οὔτε ἂν ὅλος ὁ κόσμος ἐγένετο μαλλίαι κουβάρια, καὶ ἂν μόνον αὐτὸς εἶχε τὴν δύναμιν νὰ τον ξεμπερδεύσῃ. Καὶ ἐπῆρα τὴν ἀπόφασίν μου. Θὰ τα ἔκαμνα ὅλα μόνη μου : καὶ ἀνάγνωσιν ἐπιστολῶν καὶ κατατάξιν καὶ κρίσιν. Ἐπειτα θὰ τοὺς ἐμάζευα ὅλους, θὰ τοὺς ἐδιάβαζα τὰ χειρόγραφα μου καί, μὲ τὴν βοήθειαν τῆς Διαπλάσεως, θὰ ἐμοιράζαμεν τὰ βραβεῖα.

Καὶ ἐξημέρωσεν ὁ Θεὸς τὴν ἡμέραν... Ἀπὸ τὸ πρῶν ἡ κυρία Διάπλαις θὰ ἐπῆγαιεν εἰς τὴν Κηφισίαν, ὅπου τὴν ἐπροσκάλεσε μία κυρία, νὰ πάρῃ ὀλίγον ἀέρα εἰς τὴν βίλ-λαν της· ἡ τσορμὰ πάλιν τῶν ἀδελφῶν θὰ κατέβαι-νεν εἰς τὸ Φάληρον, διὰ νὰ ἰδῇ τὸν Ἀνανίαν. Καὶ ἔτσι θὰ ἔμεναν εἰς τὸ σπίτι μόνη. Τί καλὰ ! Νὰ εὐκαιρία διὰ ἡσυ-χὴν ἐργασίαν.

Καὶ ἄφ' οὗ ἔφυγον ὅλοι, ἔκλεισα τὴν πόρτα, ἐκόλλησα ἀπέξω ἓνα χαρτί μὲ τὴν ἐπιγραφὴν : «Ἡ Διάπλαις σήμειρον λείπει», ἐστρώθηκα εἰς τὸ Γραφεῖον καὶ ἄρχισα... Θεέ μου ! τί πολλὰ γράμματα ! Καλὲ τί ἔλεγεν ὁ φίλος μας Αὐγερίν, ὅτι δὲν θὰ ἐλαμβάναμεν πολ-λὰς ἀπαντήσεις, ἐπειδὴ ἐκεῖνας τὰς ἡμέρας τὰ παιδιὰ εἶχαν τὰς ἐξετάσεις των ; Φαντάζομαι λοιπὸν τί κακὸν θὰ ἐγένετο, ἂν δὲν εἶχαν καὶ τὰς ἐξετάσεις ! Τὸ Γραφεῖόν μας δὲν θὰ ἐχωροῦσε τότε τὰ γράμματα !

Ἐργάσθηκα ὅλον τὸ πρῶν. Τὸ μεσημέρι ἔφαγα δύο αὐγά, ὀλίγον τυρὶ καὶ ὀλίγον φρούτο, — δὲν εἶχα καιρὸν διὰ μεγα-λήτερα μαγειρεύματα, μὴ ποὺ ἔλειπε μάλιστα καὶ ἡ κυρία, — ἡπια τὰ δύο τακτικά μου ποτηράκια, ἐκοιμήθηκα ὥς μι-σὴν ὥρα, καὶ ἄρχισα πάλιν τὴν ἐργασίαν. Τὸ βράδυ, ὅταν ἀναψα πειὰ τὸ φῶς, — ἓνα κερί ... ἄχ ! αὐτὸ τὸ κερί ! — τὸ μεγάλο μας τραπέζι ἦτο γεμάτον ἀπὸ σωροὺς χωριστοῦς καὶ τακτοποιημένους. Ἡ πρώτη καὶ δυσκολώτερα ἐργασία εἶχε σχεδὸν τελειώσῃ. Δέκα ἢ δώδεκα γράμματα μου ἔμεναν ἀκόμη... Ἀλλ' ἐνῶ τὰ ἐμετροῦσα καὶ ἐσυλλογιζόμουν μὲ χαράν, ὅτι ὕστερ' ἀπὸ μισὴν ὥραν ὅλα θὰ ἐτελείωναν καὶ

θὰ ἄρχιζα τὸ νυκτέρι, διὰ νὰ γράψω τὴν κρίσιν... ἀκούω ἔξα-φνα εἰς τὸν διάδρομον ἔξω, κατὰ δεξιὰ καὶ ἠερνῶδῃ μισου-λίσματα.

— Μπα ! ἡ Πίσσα !

Μὰ πῶς ; δὲν τὴν ἐπῆραν μαζί τοὺς τὰ κορίτσια ; Κ' ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι τὴν εἶχαν πάρῃ.

Ἀνοίγω τὴν θύραν. Ἦτο πραγματικῶς ἡ Πίσσα. Ἀφ' οὗ ἐδίστασεν ὀλίγον, κατὰ τὴν συνήθειαν ὄλων τῶν γατῶν, ἐμ-βῆκε μέσα καὶ ἄρχισε νὰ τρίβεται εἰς τὰ φουστάνια μου καὶ νὰ γουργουρίζῃ. Ἐπειτα, μόλις εἶδε τὸ τραπέζι στρωμέ-νον μὲ γράμματα, νιάου ! κάνει καὶ μ' ἓνα πῆδημα ἀναβαί-νει. Καὶ ἄρχισε νὰ μυρίζεται καὶ νὰ μισουλίζῃ... νὰ μισου-λίζῃ καὶ νὰ μυρίζεται.

— Ἡ καίμένη, εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου· νηστική εἶνε !.. Μὰ ποῦ νὰ ὑποθέσω ὅτι ἦταν ἐδῶ, νὰ της φωνάξω τὸ μεσημέρι καὶ νὰ της δώσω νὰ φάγῃ !

Καὶ ἐβῆκα ἔξω καὶ ἐπῆγα εἰς τὸ μαγειρεῖον, διὰ νὰ της ἐτοιμάσω ὀλίγον γάλα μὲ ψωμάκια, — τὸ πλεόν ἀγαπημένον της φαγί. Ἐφρόντισα ὅμως προηγουμένως νὰ κλείσω τὴν θύραν τοῦ γραφείου καὶ τὴν Πίσσαν μέσα, διὰ νὰ μὴ ἔλθῃ κατόπι μου καὶ μ' ἐνοχλήσῃ μὲ τὴν ἀνυπομονησίαν της, ἐνῶ θὰ της ἐτοίμαζα τὴν γαλατόσουπαν. Ἀχ, ποῦ νὰ φαντασθῶ τί μ' ἐπερίμενε ! Τὸν Μικρὸν Διάβολον, τὸν Σα-τάναν, τὸ Ἀρχιζιζάνιον καὶ ὅλα μας τὰ δια-βολάκια μαζί ἂν τα ἔκλειν' εἰς τὸ Γραφεῖον, τὸσον κακὸν βέβαια δὲν θὰ ἐγένετο !

Ἀλλὰ θὰ μ' ἐρωτήσετε μὲ τὸ δίκιόν σας : Διατί ἡ Πίσσα ἦταν κρυμμένη ὅλην τὴν ἡμέραν ; Διατί δὲν ἐπαρουσιάζετο ἐνωρίτερα ;

Χρ ! θὰ σας το ἐξηγήσω ἀμέσως. Πρέπει νὰ ἡξεύρετε, παιδιὰ μου, ὅτι κατ' αὐτὰς εἰς τὸ σπιτικόν μας προστεθῇ ἀκόμη ἓν μέλος. Ἦμεθα δεκαεξί, τώρα ἐγίναμεν δεκαεπτὰ. Καὶ τὸ νέον αὐτὸ πρόσωπον εἶνε πολὺ . . . μυτερόν, ἡ ὅπως λέγει ὁ κ. Παίδων, ὁ ξύρρυχον· ἔχει δὲ τέσσερα πό-δια, οὐρίσαν καὶ γούναν κατὰμαυρην, ὅπως καὶ τῆς Πίσσας. . . Μὲ ἄλλους λόγους εἶνε ἓνα σκυλάκι ζωηρότατον καὶ ἐξυ-πνότατον, τὸ ὁποῖον ἐξ αἰτίας τοῦ χρώματός του τὸν ὠνομά-σαμεν Ὁθέλλων (διότι καθὼς μοῦ εἶπαν, ὁ Ὁθέλλος αὐ-τὸς ἦτο ἓνας περίφημος στρατηγὸς τῆς Βενετίας, μαῦρος καὶ ἄγριος σὺν τὸν Διάβολο· τὸν παρίστανον εἰς τὸ θέατρον, ἀλλὰ δὲν ἔτυχε νὰ ὑπάγῃ ποτέ.) Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι τὸ σκυλάκι μας — τὸ ὁποῖον μᾶς ἐχάρισεν ὁ κ. Αἰμύλιος Εἰσαρμένος, — εἶνε χαριτωμένον πλασματάκι, καὶ ἂν δὲν μὲ πιστεύετε, ἐρωτή-σατε ὅσους τὸ εἶδαν εἰς τὸ γραφεῖόν μας, ἡ περιμένετε ἔως νὰ ἰδῇτε τὴν φωτογραφίαν του, τὴν ὁποίαν κάποτε βέβαια θὰ δημοσιεύσωμεν. Καὶ φυσικὰ εἰς τὸ σπίτι τὸ ἀγαπήσωμεν ὅλοι μας . . . ἐκτὸς τῆς Πίσσας. Θέλετε νὰ σὰς 'πῶ καὶ διατί ; Διὰ χίλιους δύο λόγους. Πρῶτον, διότι σκυλιὰ καὶ γάτες δὲν ἀγαπιούνται εὐκολὰ· δεύτερον, διότι ἡ Πίσσα εἶνε ὀλίγον ζη-λιάρα, καὶ νομίζει ἴσως ὅτι ὁ Ὁθέλλος ἦλθε νὰ της πάρῃ τὴν θέσιν της καὶ τὴν δόξαν της· τρίτον, διότι δὲν συμβιβάζονται αἱ ἡλικίαι των, ἀφ' οὗ ὁ μὲν Ὁθέλλος δὲν ὑπερέβη ἀκόμη τὴν παιδικὴν ἡλικίαν τὴν τρελλὴν καὶ παιγνιδιάρικην, ἡ δὲ Πίσσα μας εἶνε τώρα ἡ πλεόν σοβαρὰ καὶ ἀξιοπρεπὴς δε-σποινὴς-γάτα ποὺ εἰμπορεῖτε νὰ φαντασθῇτε· τέταρτον . . . ἀλλὰ διατί νὰ πολυλογῶ ; Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι τὰς πρώτας ἡμέρας τὸ σπίτι μας δὲν ἦτο πολὺ ἡσυχόν· σκάλες, διά-δρομοι καὶ δωμάτια ἀντηχοῦσαν ἀπὸ κατὰ τρελὰ τρεξίματα καὶ ἀπὸ διαφόρων εἰδῶν ξεφωνητά : «γαῦ ! γαῦ ! . . . πρ ! πρ ! πρ ! . . . πιάστε τὸν τὸν μασκαρεττίκο !» Ὁ Ὁ-θέλλος ἔτρεχε νὰ παίξῃ μὲ τὴν Πίσσαν, ἐκεῖνη παρεξη-γούσε τὰς διαθέσεις του, τοῦ ἔκαμνε πολὺ κακὴν ὑποδοχὴν, ἔτρεχαν τὰ κορίτσια νὰ τον σώσουν, καὶ ἂν αὐτὸ ὅλη ἡ σκηνὴ καὶ ἡ φασαρία. Καὶ τελοσπάντων εἶδε καὶ ἀποεῖδεν ἡ Πίσσα, καὶ ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ τόπον τῆς ὀργῆς. Δι' αὐτὸ τὴν

σπανίως μένει μέσα εἰς τὸ σπίτι, ἀλλὰ κάθεται πότε εἰς τὴν ταράτσαν, πότε εἰς τὴν αὐλὴν, ἡ κάμνει μακρυνοὺς περι-πάτους ἀνὰ τὰ κεραμίδια τῆς γειτονίας. Καὶ ἄμα τὴν ᾤσθη-πιά ἡ πεῖνα, γυρίζει σιγά-σιγά καὶ ἐμβαίνει μέσα σὺν τὸν κλέφτῃ... Τί νὰ κάμῃ ἡ καίμένη ! Ὁ ὑποφέρῃ ἔως νὰ μεγα-λώσῃ ὁ Ὁθέλλος καὶ νὰ φρονιμεύσῃ. Τότε βέβαια θὰ ἐννοή-σῃ καὶ αὐτὸς, ὅτι οὔτε παιγνίδι θέλει ἡ Πίσσα, οὔτε ἔχθραν. Καὶ ἔτσι ἐλπίζομεν νὰ ζήσουν καλὰ, καὶ ἐμεῖς καλλιτέρα.

Τώρα λοιπὸν ἐνοήσατε δικτὶ ἔλειπεν ὅλην τὴν ἡμέραν ἡ Πίσσα. Ἀδικα ὅμως ἐφυλάγετο σήμερα, διότι τὸ Ὁθέλλον τὸν εἶχαν πάρῃ μαζί των τὰ κορίτσια, διὰ νὰ τον δεῖξουν τοῦ Ἀνανία, ὁ ὁποῖος δὲν τον εἶχεν ἰδῇ ἀκόμη. (καὶ δι' αὐτὸ μάλιστα δὲν εἶχαν πάρῃ καὶ τὴν Πίσσαν.)

Ἀφ' οὗ ἔλειψα ὀλίγα λεπτά τῆς ὥρας εἰς τὸ μαγει-ρεῖον . . . γυρίζω εἰς τὸ Γραφεῖον . . . ἀνοίγω τὴν θύραν . . . καὶ τί νὰ ἰδῶ ! . . .

Ὡ Θεέ μου ! Θεέ μου !

Πρῶτον δὲν εἶδα τίποτε ! Τὸ-σος ἦτον ὁ καπνὸς ἐκεῖ μέσα. . . Ἀνάμεισα εἰς τὸν καπνόν, βλέπω κάτι φλόγες . . . καὶ παρακάτω μίαν Πίσσαν ἔξω φρενῶν, μὲ οὐ-ρὰν τσουρουφλισμένην, μὲ μάτια γοδρυλωμένα, νὰ τρέχῃ, νὰ ξεφω-νίζῃ.

— Ὡ συμφορὰ μου ! συμφορὰ μου ! φωνάζω μὲ σηκωμένα χέρια ἀπὸ τὴν ἀπελπίσιν. Φωτιά ! Πά-νε τὰ γράμματα τῶν παιδιῶν . . .

Καὶ χύνομαι.

Τί ἐγένεν ὕστερα, δὲν εἰμπο-ρῶ νὰ σὰς το εἰπῶ μὲ τάξιν καὶ μὲ σειράν. Διότι καὶ ἐγὼ δὲν ἡξεύρω τί ἔκαμα καλὰ καλὰ . . .

Ἐνθυμοῦμαι μόνον ὅτι ἐφώναζα : Χριστέ καὶ Παναγιά ! Χριστέ καὶ Παναγιά ! . . . καὶ ἔπερ-να ἄκαυτα πράγματα καὶ ἐσκέπαζα, καὶ ἐπατρῶσα θυσάτὰ ἐκεῖνα ποὺ ἐκαί-γοντο. . . Ὅχι μὲ ὀλί-γον κόπον καὶ ὅχι μὲ ὀλίγα καψίματα εἰς τὰ χέρια, κατάρθωσα τελ-οσπάντων νὰ σούσω τὴν φωτιά. Εὐτυχῶς τὸ κα-κὸν δὲν εἶχε προχωρήσῃ· εἶχε περιορισθῇ μόνον εἰς τὰ χαρτιά ποὺ εὐ-ρίσκοντο ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι. Εἶδεμ' ἄλλοί-μονον ! Ἰσως οὔτε ἐγὼ δὲν θὰ ὑπῆρχα τώρα . . .

Τί εἶχε γίνῃ, τὸ μαν-τεύετε εὐκολὰ. Ἐκεῖ ποῦ ἔφαγνε πεινασμένη ἡ Πίσσα, εἶχεν ἀναποδογυ-ρίσῃ τὸ ἀναμμένο κερί, τὸ ὁποῖον ἔπεσεν ἐπάνω εἰς τὰ γράμματά σας καὶ τοὺς ἔδωσε φωτιά. Πραγματικῶς, τὸ σαμτά-νι τὸ εὗρηκα πεσμένον.

Καὶ ἡ οὐρὰ τῆς Πίσσας ἐμαρτυροῦσε ὅτι τὴν εἶχε φιλήσῃ ἡ φωτιά. . .

Ἐγὼ ἀκούσῃ ὅτι τὸ ἴδιον ἔπαθε μίαν φορὰν μὲ τὸ σκυ-λάκι του καὶ ἓνας σοφὸς μεγάλος, ὁ Νεύτων. Ἀλλ' αὐτὸς εἶχε τὴν ἀπάθειαν, ὥστε, μολονότι εἶδεν ὅλα τὰ χειρό-γραφα τοῦ στάκτη, δὲν ἔκαμε τίποτε ἄλλο, παρὰ ἐγύρισε πρὸς τὸ σκυλάκι του καὶ τοῦ εἶπε : «Ὡ Ἀδάμα ! Ἀδάμα ! νὰ ἡξεύρες πόσων ἐτῶν κόπους μου κατέστρεψες !»

Μὰ ἐγὼ, παιδιὰ μου, ποῦ νὰ τὴν εὗρω τὴν ἀπάθειαν ; Μήπως εἶμαι σοφός ; ἢ μήπως τὰ χειρόγραφα ἦσαν δικὰ μου ; Ὁ Νεύτων ἐκάθισε καὶ τα ξαναέγραψεν ἀπὸ τὸ κε-φάλι του· μὰ ἐγὼ πῶς νὰ ξαναγράψω τὰ ξένα γράμματα ποὺ ἐμισοκάησαν, ἡ ἐκάησαν ἐντελῶς ; ! Ἀχ ! ὅσῳ τὰ ἐκύτταζα, ὅσῳ τὰ ἐμάζευα, ὅσῳ τὰ ἐξεκαθάριζα, ὅσῳ ἐπρο-σπαθοῦσα νὰ τα κατατάξω πάλιν

καὶ νὰ τα συνενώσω — τόσῳ τὸ γεροντικὸν αἷμά μου ἔδραζε ἀπὸ θυμόν, καὶ μοῦ ἤρχeto νὰ ὀρμήσω ἐναντίον τῆς Πίσσας σὺν τὸν Ὁ-θέλλον, (ὅχι τὸν δικόν μας Ὁθέλ-λον, ἀλλὰ τὸν ἄγριον ἐκεῖνον μαῦρον τῆς Βενετίας) καὶ νὰ τὴν πνίξω καὶ νὰ τὴν σπαράξω. . . Καὶ ὁ θυμὸς μου ἐμεγάλωνεν ἀκό-μη περισσότερον, ὅσῳ τὴν ἐδλεπα νὰ γλύφῃ μακαρίως τὸ γάλα ποῦ μοῦ εἶχε πέσῃ κάτω, ὅταν ἐμβῆκα καὶ εἶδα τὸ Γραφεῖον εἰς ἐκεῖνο τὸ χάλι. . . Ἀ, ὁ Ἀδάμας τοῦ Νεύτωνος δὲν εἶχε βέβαια τὴν ἀναληγίαν !

Ἀλλὰ ἔλεγα πάλιν : Τί πταίει τὸ ζῶν ; Μήπως τὸ ἔκαμεν ἐπι-τηδὲς ; Καὶ ἂν θέλετε νὰ ἐξετά-σετε, ἐγὼ δὲν ἔπαια περισσότερον, ποῦ εἶχα τὴν ἀνοήσιαν νὰ κλείσω τὴν Πίσσαν εἰς τὸ γρα-φεῖον μὲ ἓνα κερί ἀναμμένο ; . . . Καὶ τώρα ; Τί θὰ ἔλεγεν ἡ κυ-ρία ὅταν θὰ ἐγύριζε τὸ βράδυ καὶ θὰ ἐμάνθανε τὸ δυστύχημα ; Τί θὰ ἐλέγετε σεις ; Τί θὰ ἐγένετο ἡ Ἐβδόμη Κυριακή ;

Εὐτυχῶς ἐκεῖνην τὴν στιγμὴν ἐφθασαν ἀπὸ τὸ Φάληρον αἱ δώ-δεκα ἀδελφαί. Ταῖς εἶπα ἀμέσως τὰ διατρέξαντα καὶ ἐζήτησα τὴν συμβουλὴν των.

— Ἀ, δὲν εἶνε τίποτα, ἀνέ-κραξεν ἡ Ἐλπίς. Ἐγένεν ἐκεῖνο ποῦ εἶπεν ὁ Ἀνανίας· ἔδωσες τὰ γράμματα καὶ σοῦ τα ἔξεμπερ-δεύσεν ἡ Πίσσα.

— Τέτοια συμφορὰ ἐπάθαμε, καὶ κάνεις ἀκόμη ἀστεῖα ; εἶπα θυμωμένη. Ὁ ἔκόλλησες φαίνεται ἀπὸ τὸν Ἀνανία.

— Ἐννοῖα σου, Μάρθα μου καὶ ἡ συμφορὰ σου δὲν εἶνε τόσῳ μεγάλῃ, εἶπε τότε ἡ Ἀγάπη.

— Μὰ ἡ Κυριακή ;

— Ὁ ἄ γίνῃ.

— Μὰ πῶς ;

— Νὰ πῶς : Δὲν ἔμειναν ἀρκετὰ γράμματα ἀπεί-ρακτα ;

— Καμμιὰ πενηνταριά.

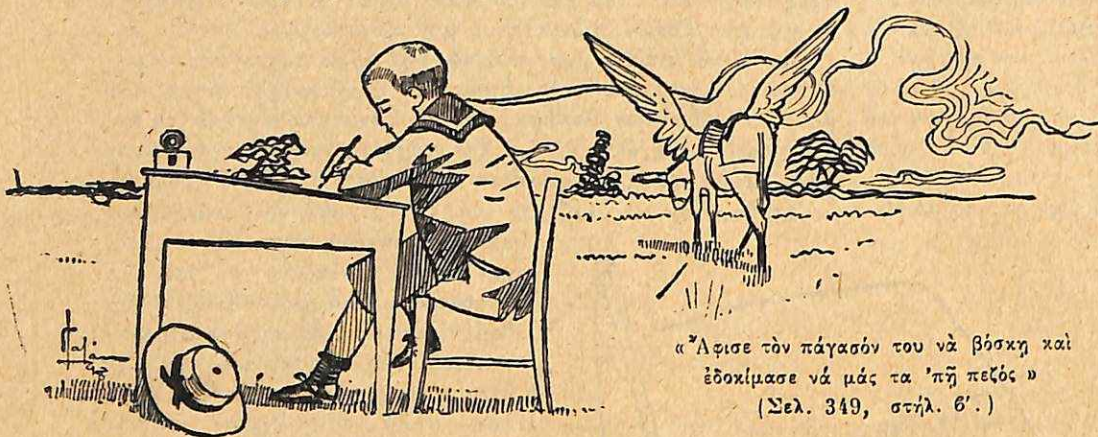
— Δὲν τα ἐδιάβασες ὅλα ;



•Τοῦ ἦλθε νὰ πάρῃ μίαν σημαίαν καὶ νὰ γυρίσῃ εἰς τοὺς ὁρόμους. (Σελ. 348, στήλ. 6.)

—“Όλα, όλα! Είχαν μείνη καμιά δεκαριά, άλλ' αυτά δὲν ἐπειράχθηκαν.”

—Τόσφ τὸ καλλίτερον. Λοιπὸν, δὲν θυμᾶσαι ἐπάνω-κάτω τί ἔλεγαν ὅλα; . . . Καὶ ἀπὸ τὰ κομμάτια ποῦ ἔμειναν ἐδῶ κ' ἐκεῖ, δὲν εἴμπορεῖς νὰ γνωρίσης τίνος εἶνε τὸ καθένα καὶ νὰ τὸ συμπληρώσης ἐκ μνήμης;



«Ἄφισε τὸν πάγασόν του νὰ βόσκη καὶ ἐδοκίμασε νὰ μᾶς τα 'πὴ πεζός»
(Σελ. 349, στήλ. 6'.)

—Αὐτὸ ἐπροσπάθησα νὰ κάμω πρὸ ὀλίγου καὶ εἶδα ὅτι κάτι γίνεται. . .

—Ἔτσι λοιπὸν θὰ γίνη ἡ Ἑβδόμη Κυριακή. Νὰ ἰδῆς ποῦ θὰ συμφωνήσῃ ἅμα ἔλθῃ καὶ ἡ κυρία Διάπλασις. Δὲν θὰ ἦταν σωστὸν νὰ μηδενισθῇ αὐτὴ ἡ Κυριακή, καὶ νὰ εἰποῦμεν ὅτι ἐκάηκαν καὶ τὰ χλωρά μαζὶ μὲ τὰ ξερά, καθὼς λέγει ἡ παροιμία· θὰ ἀδικούσαμεν τὰ παιδιά, καὶ μάλιστα τὰ τυχερά — ἐκεῖνα δηλαδὴ τῶν ὁποίων τὰ γράμματα δὲν ἐκάησαν. Μὴν πικραίνεσαι, Μάρθα μου, καὶ ὅλα θὰ διορθωθοῦν.

Ἦλθεν ἡ καρδιά μου 'στὸν τόπο της. Μὲ τὸ τραῖνον τῶν 8 ἦλθεν εἰς τὸν τόπον της καὶ ἡ κυρία Διάπλασις.

—“Ε, τὰ ἐξεμπερδέψες ὅλα τὰ γράμματα, κυρά Μάρθα, ἦτο ἡ πρώτη της ἐρώτησις.

—“Ὅχι ὅλα, κυρία μου, εὐτυχῶς. . . Ὅλιγον ὅμως ἔλειψε νὰ τα ξεμπερδέψω ὅλα. . .

—Καὶ δὲν μού το ἐξηγεῖς αὐτὸ τὸ αἰνιγμα;

—“Ἄν το βρῆτε! . .

—“Α, Μάρθα μου, δὲν ἔχω καιρὸν. Τὸ λέγω πάντα καὶ εἰς τὰ παιδιά, ποῦ μου στέλλουν Πνευματικὰς Ἀσκήσεις χωρὶς τὰς λύσεις των. . .

—Λοιπὸν θὰ σας δώσω τὴν λύσιν. . . . ἀλλὰ ὄχι τώρα. . . ἀφ' οὗ φάτε. . . φοβοῦμαι, κυρία μου, μὴ συγχυσθῆτε καὶ σας κοπῇ ἡ ὁρεξις. . .

—Ξεύρεις πολὺ καλά, ὅτι δὲν συγχύζομαι εὐκολα. . . Μόνον λέγε!

Καὶ εἶπα. . . Μὲ κόπον βέβαια, ἀλλὰ τέλος πάντων τὰ εἶπα. . . Καὶ ἡ κυρία Διάπλασις, εἴτε ἐπειδὴ εἶδε τὴν ἀπελπισίαν μου καὶ μ' ἐλυπήθη, εἴτε ἐπειδὴ αὐτὸ ἦτο τὸ σωστὸν, ἐσυμφώνησε ἀμέσως μὲ τὴν γνώμην τῆς Ἀγάπης καὶ διέταξε νὰ γίνη ἡ Κυριακή μας ὅπως-ὅπως.

Προτύτερα ὅμως ἐφώνησε τὴν Πίσσαν, διὰ νὰ της ἐπιβάλῃ ἴσως καμμίαν τιμωρίαν καὶ νὰ τὴν κάμῃ νὰ προσέχῃ καλλίτερα τὰ ναυαγμένα κερά. . . Ἀλλὰ ποῦ Πίσσα! Ὁ Ὁ-θέλλος εἶχε γυρίσῃ, καὶ ἡ Πίσσα ἔλαβε τὴν πρὸς τὰ κεραμῖδια ἄγουσαν, διὰ νὰ χωνεύσῃ μὲ ἡσυχίαν τὸ γάλα της.

Τὴν ἴδια ἐκείνη νύκτα ἐξακολούθησα καὶ ἐτελείωσα τὴν ἐργασίαν μου.

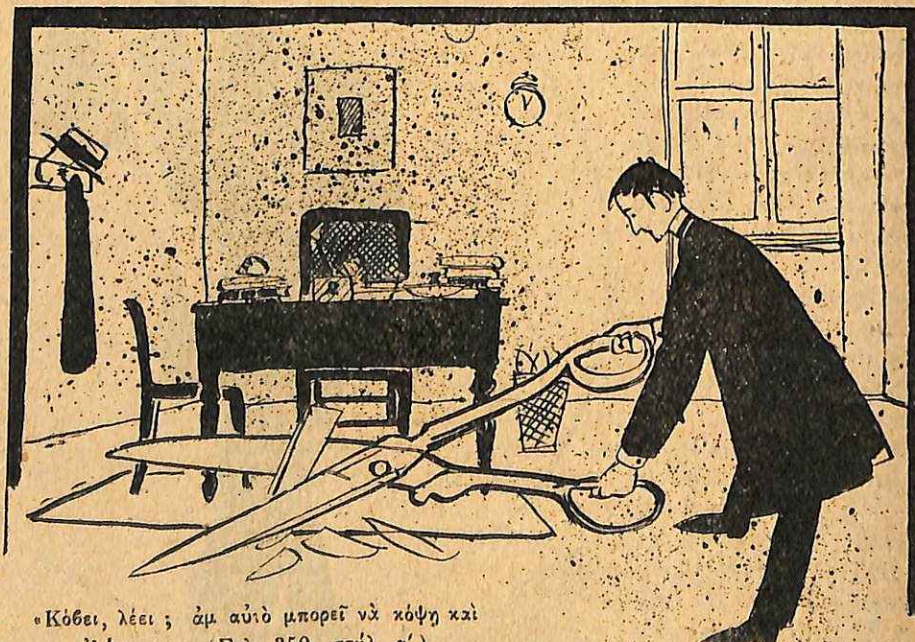
Ἐσώζοντο ἀκόμη τὰ ἔχνη τῶν σωρῶν, ὅπως τοὺς εἶχα σχηματίσῃ, μὲ ἔλγην τὴν ἀνακατοσοῦράν, ποῦ εἶχε φέρῃ ἡ φωτιά. Καὶ μὲ ὀλίγον κόπον κατῴρωσα νὰ τοὺς ξανακάμω. Ἀλλὰ τί σωροὶ ἦταν πειὰ ἐκεῖνοι! Αἱμάτωνεν ἡ καρδιά μου, καθὼς τοὺς ἐβλεπα, παιδιά μου, σὲ τέτοιο γάλι. . . Καὶ ἐδῶ εἶνε ὁποῦ χρειάζεται «κονδύλι καὶ νοῦς ὁμηρικὸς», — καθὼς λέγει καὶ ἓνας ποιητής, ποῦ πολὺ τὸν ἀγαπούσαμεν εἰς τὸν καιρὸν μας, — διὰ νὰ περιγράψῃ κανεὶς τὰ γρόμματα καὶ τὰ σχήματα τῶν γραμμάτων σας, τὰ ὁποῖα ἀπὸ τετραγῶνα ποῦ ἦσαν, κατήντησαν τρίγωνα καὶ πολὺγωνα, ἀκανόνιστα σὰν τὰ κομμάτια τῶν Κινεζικῶν συνδυασμῶν (ὅσοι τοὺς ἐνθυμεῖσθε) καὶ καπνισμένα, καρβουνιασμένα, καυροκίτρινα, ἐλεεινά. . . Καὶ μέσα εἰς αὐτὰ τὰ ἀπερίγραπτα ἀποκαΐδια ἐβλεπετε κάπου-κάπου καὶ κανένα γράμμα ἄθικτον, τυχερόν. . . “Ε, ἄς προσπαθῶς τώρα νὰ τα ξεμπλέξω καὶ νὰ τα ξεμπερδέψω ὅλα τὰ ἄλγηνά.”

Θυμᾶσθε τὴν ἐρώτησιν τῆς κυρίας Διαπλάσεως:

«Ἀπὸ ὅλα τὰ σφάλματα, εἰς τὰ ὁποῖα ὑπέπεσατε ἕως τώρα, ποῖον σᾶς ἐλύπησε καὶ σας ἔκαμε νὰ μετανοήσετε περισσότερο;»

Ἐδῶ σᾶς θέλω! Νὰ ποὺ ἐγίναμεν κ' ἐμεῖς μίαν φοράν «Πνευματικοί» καὶ θακούσωμεν ἐξομολογήσεις. . .

Ἀλλὰ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Θεμιστοκλῆς δέν το ἐννοεῖ αὐτὸ μὲ κανένα τρόπον. Τί, λέει; νὰ ἐξομολογηθῇ; Καὶ ἐμπρός εἰς ὅλους, δημοσίᾳ; Καὶ νὰ τὸν ἀκούσῃ τὸ Ἀρχιεπίσκοπος καὶ οἱ ἄλλοι ταραξίαι; καὶ νὰ ἐξακοντίσουν εἰς βάρος του «σκώμματα, κατηγορίας καὶ χλεύας»;



«Κόβει, λέει; ἂν αὐτὸ μπορεῖ νὰ κόψῃ καὶ ἐλάττωμα.» (Σελ. 350, στήλ. α')

“Α, μπᾶ! Θεὸς φυλάξοι! Ποτέ. . . Καὶ εἰς τὸ τέλος λέγει: «Καὶ τοι ἡ ἀπάντησις αὐτὴ δὲν εἶνε ἄμεσος ἀπάντησις εἰς τὴν Ἑβδόμην Κυριακήν, ὅμως. . .» Τί ὅμως, δὲν ἐνθυμοῦμαι πειὰ τὰ παρακάτω εἶνε καυμένα.

Φαίνεται ὅτι τὴν ἐναντίαν ιδέαν ἔχει ὁ Γουλιέλμος Τέλλος. Τόσον τὸν ἐνθουσίασεν ἡ ἐρώτησις, ὥστε τοῦ ἦλθε νὰ πάρῃ μίαν σημαίαν καὶ νὰ γυρίσῃ εἰς τοὺς δρόμους φωνάζων: «Ζήτην ἡ Διάπλασις! Ἐξομολογήσθε τὰ σφάλματά ὑμῶν! Ἦγγικε γὰρ ἡ ὥρα τῆς κρίσεως. . . τῆς Ἑ-

βδόμης Κυριακῆς!» Ἀλλὰ μόνον λόγια, διότι τίποτε ὠριμένον δὲν ἐξομολογεῖται καὶ αὐτός. Μᾶς λέγει μόνον, ὅτι διὰ κάθε νέον σφάλμα μετανοεῖ, καὶ μετανοεῖ πικρῶς· διότι «ἐνῶ μετανοῶν διὰ τὸ προηγούμενον σφάλμα, ἀπεφάσιζα νὰ μὴ ἀμαρτήσω πλέον, ἐβλεπα ὅτι δέν το εἶχα κατορθώσῃ.» Ἐπάνω-κάτω τὴν ιδίαν ιδέαν ἔδαν᾽ ἔχει καὶ ἡ Ἡμεροσπερίστειρα, τὴν ὁποίαν «καὶ τὸ πλέον μικρότερον τῆς σφάλμα τὴν κάμνει νὰ μετανοῇ καὶ νὰ λυπηταὶ σκληρότατα.»

Νὰ καὶ ἄλλος, ὁ ὁποῖος δὲν ἐννοεῖ νὰ ἐξομολογηθῇ ὠριμένον σφάλμα. Εἶνε ὁ Πεινασμένος Ἀνθρώπος· καὶ ἀπὸ τὸ ψευδώνυμόν του ἐννοεῖτε τί ἀμαρτωλὸς ποῦ ἦτο. Ἀλλὰ τώρα πειὰ δέν εἶνε. Ἐσώθη διὰ τῆς προσευχῆς. Παρεκάλεσε τὸν Θεὸν νὰ τὸν συγχωρήσῃ, καὶ ὁ Θεὸς τὸν ἐσυγχώρεσε, καὶ τὸν ἔκαμε νὰ Τὸν ἀγαπήσῃ, καὶ ἀπὸ τότε διέκοψε τὰς κακὰς του σχέσεις, καὶ ἔγινεν ἐπιμελής καὶ καλὸς καὶ ἐργατικὸς καὶ εὐσεβής, — διὰ τὰ ὁποῖα οὔτε μετενόησε βέβαια, οὔτε θὰ μετανοήσῃ ποτέ, ἂν ἐξακολουθήσῃ νὰ εἶνε τέτοιος εἰς ὅλην τὴν ζωὴν. . .

Τώρα θὰ σας ἀντιγράψω ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν τῆς Μελλοῦσης Καλλιτέχνης ὁδὸς ὅσα κομμάτια ἔμειναν ἄκαυτα: «Πῶς θέλεις νὰ ἔχω τόσην μνήμην, ὥστε νὰ ἐνθυμοῦμαι ὅλας τὰς χιλιάδας τῶν σφαλμάτων, εἰς τὰ ὁποῖα ὑποπίπτω καθήμενῶς ἐπὶ δεκαεξ (16) ὅλα ἔτη; . . . Καὶ πῶς νὰ εὕρω τὸ χειρότερον, ἀφ' οὗ ὅλα μου τὰ σφάλματα τὰ θεωρῶ χεῖρότερα καὶ ὅλα μὲ κάμουν νὰ μετανοῶ περισσότερο; . . . Λοιπὸν, ἀφ' οὗ ὅλην τὴν ἡμέραν κάμνω σφάλματα, θὰ εἴπῃ ὅτι ὅλη ἡ ἡμέρα μου εἶνε ἓνα σφάλμα καὶ ἐπειδὴ ἡ ζωὴ μου ἀποτελεῖται ἀπὸ ἡμέρας, δηλαδὴ ἀπὸ σφαλμάτων, ἐπεταὶ ὅτι καὶ ὅλη ἡ ζωὴ μου εἶνε ἓνα σφάλμα, καὶ μάλιστα τὸ μεγαλύτερον ἀπὸ ὅλα. . . Καὶ πῶς ἀλλοιώτικα ἤθελατε νὰ εἶνε; Δὲν λέγουν ὅτι κάθε πρᾶγμα ποῦ ἀρχίζει Τρίτην δὲν ἐπιτυγχάνει, δηλαδὴ γίνεται σφάλμα; . . . “Ε, λοιπὸν, ἐγὼ ἐγεννήθηκα Τρίτην! . . . —Καὶ ἂν θῆλῃς τώρα καὶ ἓνα σφάλμα κάπως μικρότερον, νὰ, τὸ ἔχεις ἐμπρός σου: Εἶνε αὐτὴ ἡ Ἀπάντησί μου εἰς τὴν Ζ' Κυριακὴν, σφάλμα ἐξ ἀρχῆς ἕως τέλους, διὰ τὸ ὅτι οὐκ αὐτὰ, παιδιά μου; Νὰ σας 'πῶ τὴν ἀλήθειαν ἐγὼ τὰ ἔχασα! Τί ἐξυπνάδα! Ἀκουσα, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι σοφισταὶ ὅλῳ τέτοιᾳ ἔλεγαν, καὶ ἡμποροῦσαν μὴ χαρὰ νὰ σε κάμουν νὰ πιστεύσης τὴ νύκτα μέρα καὶ τὴ μέρα νύκτα. Κανένα τέτοιον θὰ εἶχε δάσκαλον ἡ Μελλοῦσα Καλλιτέχνης.»

Νὰ καὶ ἄλλος ἀπ' τὴν Κῶ, — ποῦ γυρεύει μερτικὸ. . . Τὸν λέγουν Δὸν Κολοκῦθαν Πάτερων, σπέρτο μονάχο τὸ διαβολάκι! Ἀλλὰ μὴ περιμένετε στίχους αὐτὴν τὴν φράν, γιατί δέν το ἐκατάφερε νὰ τοὺς σκαρώσῃ. Πῶς καὶ τί δέν θυμᾶμαι καλά, γιατί ὅλον τὸ πρῶτον φύλλον τῆς ἐπιστολῆς τοῦ ἔχει καλῇ. Θυμᾶμαι μόνον ὅτι τοὺς στίχους τοῦ,

πρὶν τοὺς στείλῃ, τοὺς ἔδειξεν εἰς κάποιον φίλον του, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε:

—Καλοὶ εἶνε! μόνον ὁ τελευταῖος εἶνε. . . Διάβολος!

—Καὶ τί θὰ πῇ αὐτό; ἠρώτησεν ἐκπληκτικὸς ὁ Δὸν Κολοκῦθας.

—Μὰ νὰ, δὲν ἐννοεῖς; Θέλω νὰ πῶ ὅτι ὁ τελευταῖος σου στίχος ἔχει πολλοὺς πόνους ποῦ περισσεύουν. Καὶ ἐπειδὴ κατὰ τὴν παροιμίαν, ὁ Διάβολος ἔχει πολλὰ ποδάρια, γι' αὐτὸ τὸν ὠνόμασα Διάβολον!

Αὐτὸ ἀπέλιπε τὸν Δὸν Κολοκῦθαν, ὁ ὁποῖος ἄρῃσε τὸν Πήγασόν του νὰ βόσκη καὶ ἐδοκίμασε νὰ μᾶς τα πῇ πεζός. Πρῶτα ἐπροσπάθησε νὰ πλάσῃ κανένα συγκινητικὸν σφάλμα· δέν το ἐκατάφερε· ἔπειτα ἐπροσπάθησε νὰ εὕρῃ κανέν σφάλμα ἀστεῖον. «Ἐδῶ πιθανὸν νὰ συναντήσω τὸ στοιχειῶν μου — λέγει. — Βλέπετε, φιλάτη μου, τὸ ζητῶ αὐτὸ τὸ στοιχειῶν ὡς τυπογράφος; μύωψ καὶ φορῶν μαῦρα γυαλιά. . . Διὰ τὸ ἀστεῖον αὐτὸ θὰ μου χρειάζοντο ὀλίγα καλαμπούρια, μερικά γέλια, ὀλίγες εὐφυολογίες, μερικά ψεύματα, καὶ ὅλα αὐτὰ νὰ τα μαγειρεύσω

εἰς τὸν τέντζερην. . . τῆς συγγνώμης. “Α, μ' αὐτὴν τὴν φράν ὁ τέντζερης θὰ κυλίσῃ” ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ εὕρῃ τὸ καπάκι. Τὸ δὲ καπάκι αὐτὸ εἶνε. . . τὸ Βραβεῖον.»

Μὲ τὸν ἴδιον τρόπον ἐξακολουθεῖ καὶ τελειώνει ὁ Δὸν Κολοκῦθας, χωρὶς νὰ μᾶς πῇ κανένα σφάλμα, οὔτε ἀστεῖον, οὔτε συγκινητικόν, οὔτε πεζόν, οὔτε ἔμμετρον. Μὲ τὸ δίκρο του λοιπὸν κλαίει ὑστερὰ τῆς τέσσερες σελίδας ποῦ ἐμουντζούρωσε, καὶ. . . τὸ καπάκι ποῦ τοῦ ἔφυγε.

Ἐρχεται ἔπειτα ἓνας ἐκτεταμένος «Μονόλογος πρὸς ἀνάγνωσιν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Διαπλάσεως, ἐνώπιον τοῦ ἀξιότιμου σπιτιτικοῦ της.» Ἐχει καλὴ σχεδὸν ὁλος, ἡ καλλίτερα ἔχει ψηθῇ· καὶ ὅπως εἶνε ἔτσι μαυροκίτρινος, ὁμοιάζει μὲ τὰ παλιμψήστα ἐκεῖνα τῶν ἀρχαίων, ποῦ μὲ τὸν κόπον διαβάξουν οἱ ἀρχαιολόγοι. Εὐτυχῶς διακρίνεται ἡ ὑπογραφή Ἐαρινῆ Πρωῖα, καὶ ἐγὼ ἐνθυμοῦμαι τὸ θέμα του, καὶ τὴν χάριν μὲ τὴν ὁποίαν ἦτο γραμμένος.

Ἡ Ἐαρινῆ Πρωῖα ἀπαρουσιάζει εἰς τὴν σκηνὴν μίαν κάποιαν Λουκίαν, — ψευδώνυμον τοῦ ψευδωνύμου της, — ἡ ὁποία θέλει πολὺ νῆπταντῆσαι εἰς τὴν Ἑβδόμην Κυριακὴν, ἀλλὰ δὲν εὕρισκε σφάλμα νὰ ἐξομολογηθῇ, ὅπως ὁ Δὸν Κολοκῦθας, καὶ εἰς τὸ τέλος, ὡς νὰ ἐσυνηνοήθη μὲ τὴν Μελλοῦσαν Καλλιτέχνην, ἀποφασίζει νὰ γράψῃ ὅτι τὸ σφάλμα ποῦ τὴν ἐλύπησε καὶ τὴν λυπεῖ περισσότερο, εἶνε τὸ ὅτι ἐγεννήθη. . . Νὰ ἓνα σφάλμα τὸ ὁποῖον ποτέ δὲν διέπραξεν αὐτὴ καὶ διὰ τὸ ὁποῖον εὐθύνεται ὀληρῶτερον ἀπὸ κάθε ἄλλο. Ἀς εἶνε συγχωρημένη!

Ἀκόμη πειὸ παράξενον, μοῦ φαίνεται τὸ Ἄντὼ βρῆς. Ὁ φίλος μας αὐτός δὲν ὑπέπεσε ποτέ εἰς σοβαρὸν σφάλμα, ποῦ νὰξίλῃ νὰ το γράψῃ — τί εὐτυχισμένος! — ἀλλὰ θὰ ἐλυ-



«Ἐγύριζεν εἰς τὸ σπίτι της φρτωμένη μὲ δῶρα» (Σελ. 350, στήλ. 6'.)

πείτο, λέγει, και θα έμετανοούσε πικρά «αν υπέπιπτεν εις εκείνο εις ο υπέπεσε μαθητής τις γνωστός του.» Καί μάς το διηγείται. 'Αλλά το «έξηγήσας το πύρ» και αυτό, και ευτυχώς ή δυστυχώς, δεν το ένθυμομαι πλέον. Το ζήτημα είναι, ότι το "Αν τώ βρης ή θέλησε, καθώς λέγουν, να μνημονεύσει με ξένα κόλλυβα. Μία πρωτοτυπία κί αυτό. . .

Και ο πρώτος αυτός σωρός τελειώνει με τον 'Αγγουρολογιώτα τον και την "Ασπρην Γάτα, οι όποιοι, άλλη πρωτοτυπία αυτή, — αντί να έξομολογηθούν κανένα σφάλμα των, μάς έξομολογούνται ο καθείς από ένα του έλάττωμα, το όποιο πολλές φορές τους έκαμε να έπιπλυνθούν και να μετανοήσουν. Δέν σάς τα λέγω όμως ποία είναι, διότι σήμερα δεν πρόκειται περί έλαττωμάτων, και ενώ έσείς θα έμάνθανε π. χ. το έλάττωμα της "Ασπρης Γάτας, εκείνη δεν θα έμάνθανε τα ιδικά σας, δια να είσθε ίσα-ίσα. "Επειτα έπροσπάθησε τόσο πολύ να το κόψει, ώστε τώρα πλέον θα το έκοψε. (Τα ίδια λέγω και δια το διορθωθέν ευτυχώς έλάττωμα του 'Αγγουρολογιώτα του.)

'Αλήθεια, τί δύναμις χρειάζεται δια να κοπή ένα έλάττωμα! . . . Νά σας διηγηθώ κάτι τι να γελάσετε. Μίαν ήμέραν ο 'Ανανίας έδοκίμαζεν ένα πελώριο ψαλίδι, που ό,τι το είχαμεν αγοράση δια να κόπτωμεν τα χαρτιά της Διεκπεραιώσεως.

— Κόβει, 'Ανανία; έρωτά ή κυρία Διάπλασις.

— Κόβει, λέει; άπαντά ο φυγογίος. 'Αμ αυτό μπορεί να κόψη και έλάττωμα! (Τότε ακόμη δεν είχε βγή 'στη μέση ή περίφημη τεμπελιά του 'Ανανία' είδεμή, στοχάζομαι, δεν θα έτολμούσε να 'πῃ τέτοιο πράγμα.)

"Ας πάρωμεν τον δεύτερον σωρόν.

Είνε εκείνοι που έλυπήθησαν και έμετανόησαν, διότι έδειξαν άσπλαγγνίαν και σκληρότητα προς πτωχόν, και ή τον έπερίπαιξαν, ή έπρότιμησησαν να φάγουν γλυκίσματα παρά να τον έλεήσουν, ή του είπαν λόγιο πικρά, ή τον έπρσιπέρασαν άδιάφοροι, κτλ. κτλ. "Ολοι τέλος πάντων έχουν να κάμουν με πτωχόν, με πτωχόν ή με πτωχόπαιδον. Καί είναι κάμπουσι, ξεύρετε, καυμένοι και άκαυτοι. Νά ο Περσεύς, να ο 'Αρατος, να ο Πλοίραρχος 'Αν Γκύ, να ο Στρατηγός 'Ανρίβας, να ή Νάτζας, να ο 'Αρχιναύαρχος Εύρυβιάδης (ο όποιος τώρα διορθώθη και έλεε' τους πτωχούς, και μάλιστα «είνε πρόθυμος να βοηθήση δύο ή τρεις συνδρομητάς πτωχούς, ο'τινες δεν θα ήδύναντο να πληρώσουν δια το 1899 την εκ 14 δραχμῶν συνδρομήν») να ο Στέφανος Κότινος, να το Φύρδην Μίγδην . . . και ένα σωρό άλλοι που έχασαν εις την έντέλειαν τα γραμμάτια των ώστε ούτε τα όνόματά των δεν είμπορώ νάναφέρω. . .



«Πήγει μία πέτρα, βρίσκει την φωλιάν. (Σελ. 352, στήλ. α' -)

'Από τα άλλα, τα σχετικώς άδολαθή γραμμάτια, μου άρεσε πολύ ή περιγραφή της Ταναγραίας Κόρης. 'Ητο παρμονή Πρωτοχρονιάς και έγύριζεν εις το σπίτι της φορτωμένη με δώρα, όταν εις την γωνίαν ενός δρόμου, βλέπει ένα παιδί κάτισχον «επί της μορφής του όποίου εφαινετο χαραγμένη βαθύς ή λύπη και ή δυστυχία.» Τῆς ήλθε να του χαρίση εν από τα δώρα της τουλάχιστον, να του μεταδώση εν μέρος από την χαράν της, άλλ' ή πλεονεξία δεν την άφρησε, και άντιπαρήλθε. . . .



Και έλυπήθη και μετενόησεν εις βαθμόν άπερίγραπτον, διότι «δεν ήκολούθησε την πρώτην φωνήν της συνειδήσεως της — δηλαδή την φωνήν αυτού του Θεού!»

Η έξομολόγησις του 'Αντίο Μαστέλλο, (ο όποιος πάλιν έπρότιμηση να φάγη ένα πληθος γλυκίσματα και να κακοστομαχιάση, παρά να έλεήση μίαν πτωχήν,) είναι πολύ έκτεταμένη. Το βλέπει και αυτός, αλλά δεν είμπορούσε, λέγει, να την συντομεύσει, διότι ένόμιζεν ότι «κάθε γράμμα, κάθε συλλαβή που θα έκοβε, θα ήτο τρόπον τινά σμίκρυνσις του σφάλματός του» και δι' αυτό έπρότιμηση να το γράψη με όλην του την έκτασιν.» Νά μια πολύ έξυπνη δικαιολογία της πολυλογίας!

Ο Περζονάυτης, μολονότι γράφει σωστόν διήγημα, είναι περὶ σύντομος. Μίαν Κυριακήν άπεφάσισε να υπάγη με κάτι φίλους του, να κάμουν ένα γύρον με την βάρκαν, αλλά χωρίς να ζητήση πρώτα την άδειαν των γονέων του, οι όποιοι βέβαια δεν θα τον άφιναν, διότι ο καιρός ήτο άμφίβολος. . . . Είς τον δρόμον ένα πτωχόπαιδον του έζήτησε έλεημοσύνην, — άλλ' από την βίαν του, δια να εύρη τους φίλους του, όχι μόνον δεν του έδωσε τίποτε, αλλά και το άποπήρε με πολύ άσχημον τρόπον. . . . 'Εμβαίνουν εις την βάρκαν και ξεκινούν. Οι άλλοι γελούν, τραγωδούν, διασκεδάζουν. Μόνον ο Περζονάυτης είναι δύσθυμος' ένθυμείται το πτωχόπαιδον που έκακομεταχειρίσθη, και μετανοεί και λυπείται. . . . "Επειτα ήρχισε να πίπτη βροχή, ή όποία έγινε τόσον ραγδαία, ώστε τους έκαμε όλους παπιά. Γυρίζουν γρήγορα, βγαίνουν από την βάρκαν και τρέχουν εις τα σπίτια των. Νέον έμπόδιον: το σπίτι του Περζονάυτου είναι άποικλεισμένον από ένα ποταμάκι, το όποιον εφούσκωνεν όταν έβρεχε πολύ. Γεφύρι δεν υπήρχε' άλλ' είχαν βάλη μια σανίδα δια να περνούν οι άνθρωποι. Κάμνει να περάση. . . . γλυστρά και μπλούμ! πάρ' τον μέσα. . . . Και τότε, ποιος νομίζετε εύρέθη να τρέξη και να του δώση χείρα βοηθείας; . . . Το πτωχόν εκείνο ζητιανάκι, που το είχε κακομεταχειρισθῇ! "Ε, φαντάζεσθε πλέον με πόσην έντροπήν το εύχαρίστησε και πόσον τελεία ήτο ή μετάνοιά του!

Μίαν ήμέραν, ο Νέος 'Ηρακλής έπεριπατούσε με την νταντά του εις ένα δημόσιον κήπον' (έννοείται ότι ήτο πολύ μικρός, διότι πρό πολλού ο φίλος μας αυτός έπαυσε να έχη νταντά...) 'Εκεί βλέπει ένα παιδί της ηλικίας του, ωχρόν, άσθενικόν, ρακένδυτον, που τον ακολουθούσε δειλά-δειλά και έκύτταζε με βλέμμα έπιθυμίας το ξύλινον αλογάκι, που έκρατούσεν εις τα χέρια του.

— Τί θέλεις που το κυττάς έτσι; το ήρώτησε.

— Νά το φιλήσω, είπε.

Τού το έδωκε και εκείνο το έπῃρε, το έννηκαλίσθη, το έφίλησε . . . και ύστερα άναστέναξε. . .

— Τί έχεις;

— 'Αχ! είπε, να είχα κ' εγώ ένα τέτοιο αλογάκι, να παίζω με την αδελφούλα μου, τί καλά πού θα ήταν!

— Φέρ' το έδω, άνόητε, και φύγε γρήγορα. Σου το έδωσα να το φιλήσης και θέλεις και να σου το χαρίσω;

Το μικρό έτρόμαξε, έσκυψε το κεφαλάκι του, και άπεμακρύνθη. 'Υστερ' από λίγα βήματα έγύρισε, και ο Νέος 'Ηρακλής είδε τα ματάκια του γεμάτα δάκρυα.

Και όμως δεν συνεκινήθη, δεν το έλυπήθη, δεν έτρεξε να του χαρίση το αλογάκι, που έπιτέλους δεν του έκόστιζε τίποτε, διότι είχε τόσα παιγνίδια εις το σπίτι του! . . . Είναι να μη μετανόησε κανείς δια μίαν τέτοιαν σκληρότητα; Και να πού την ένθυμείται ακόμη ο Νέος 'Ηρακλής και λυπείται, μολονότι έπέρασαν από τότε τόσα χρόνια. . .

Πάει και ο δεύτερος σωρός. Τώρα ο τρίτος.

Είνε εκείνοι που μετανοούν και λυπούνται, διότι έλύπησαν τους γονείς των «και προπάντων την μητέρα των.» Φαίνεται ότι τα παιδιά συχνότερα λυπούν την μητέρα, από τον πατέρα των. 'Ισως, διότι ή μητέρα είναι όλιγώτερον άσχηρά, περισσότερο μαλακή, και δείχνει πλέον φανερά την άγάπην της. 'Αλλά και δι' αυτό ίσα-ίσα μου φαίνεται ότι το να λυπή κανείς την μητέρα του είναι σφάλμα ακόμη μεγαλύτερον παρά το να λυπή τον πατέρα του. . . .

Κρύπτει και μίαν κατάχρησιν της δυνάμεως που έχει το παιδί, άπέναντι της μητρικής αδυναμίας. Ψεύματα; 'Αλλά ιδέτε και πώς μετανοούν, όσοι ποτέ έλύπησαν την μητέρα των: ή Νύμφη του Βορρά, ή όποία έκαμε μίαν φοράν την μητέρα της να κλαύσῃ, το Πτηνόν της 'Ερήμου, που ένόσφ' είχε πλάσιον του την μητέρα του δεν το ένόμιζεν και πολύ σπουδαϊόν' αλλά τώρα που δεν έχει πλέον, ένόσσε τί έχασε' ο Χάλασμος Αίγίου, το Ταπεινόν 'Ιον, το 'Αταβίριον Ρόδου (αν και αυτό μετανοεί ακόμη και διότι δεν έγινεν ένωρίτερα συνδρομητής της Διαπλάσεως, ώστε άνήκει και εις άλλον σωρόν) ή Εύδρομος Οικία, ο Τυδεύς, ή Πέτρα Σκανδάλου ο Πολύμαχος 'Αργος, το Στοιχειώμενο Σπίτι κτλ.

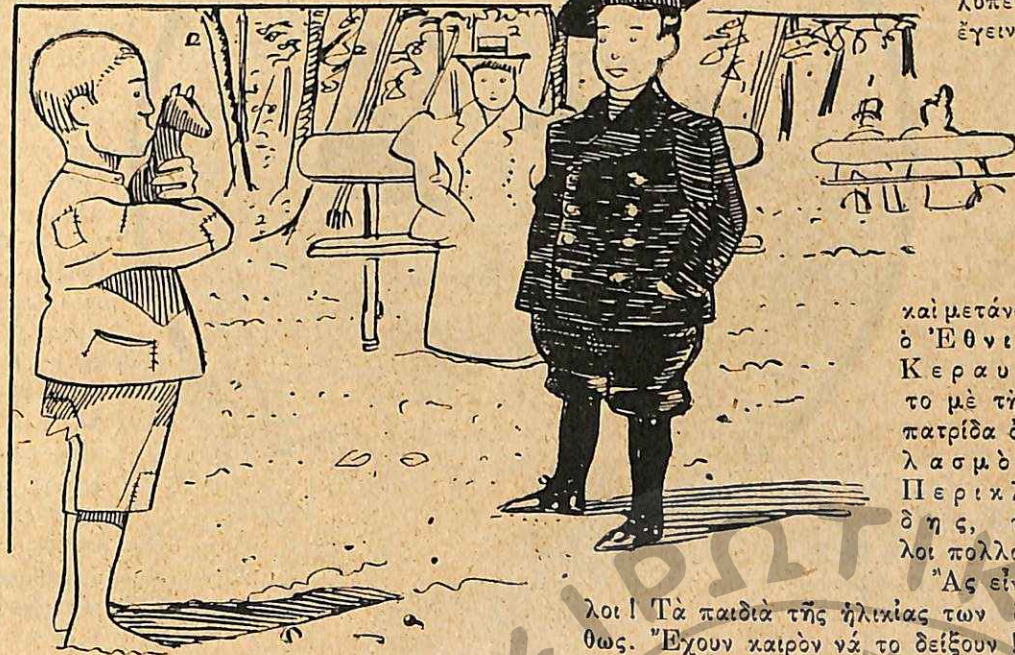
Πολλά άπ' αυτά τα γραμμάτια έχουν κατακαή' ένα όμως και αυτή ή φωτιά το έσεβάζθη. Τί συγκινητικόν που είναι, και πώς μ' έκαμε να δακρύσω. . . . "Ενα πλατύ πένθος περιζώνει τας όλίγας αυτές γραμμάς: «'Εγώ, αγαπητή μου Διάπλασις, τί να σου 'πώ! Περισσότερον μ' έλύπησε και με λυπεί, διότι πολλές φορές έλύπησα την αγαπητή μου μαμμά, και την έκαμα να θυμώση μαζί μου. . . . Και ο Θεός δια να με τιμωρήσῃ, μου την έστέρησε, και τώρα, αγαπητή μου Διάπλασις, πρό είκοσι ήμερών, είμαι όρφανή. Σε γλυκοφιλώ' ή φίλη σου Ναυσικά.»

"Οχι, πουλάκι μου! Δέν το πιστεύω, ότι ο Θεός ήθέλησε να σε τιμωρήσῃ τόσο σκληρά' ούτε πιστεύω να ήσουν άξία

τόσης τιμωρίας. 'Α, είναι πολύ δύσκολον δι' ήμᾶς τους ανθρώπους να εξηγήσωμεν τας πράξεις του Θεού! . .

Τέταρτος σωρός: Είναι όσοι μετενόησαν, διότι δεν ενεγράφησαν προτῆτερα εις την Διάπλασιν. Καί οι μετανοημένοι αυτοί είναι άμπολοι, ώστε όλίγους μόνον θα σημειώσω: τον Αϊνον, τον Ζήνωνα τον Στωϊκόν, τον Παρήγορον τῶν Θλίψεων και τον Μικρόν Τυμπανιστήν, ο όποιος, λέγει, θα προσπαθήσῃ «άποκτών τους παλαιούς τόμους της Διαπλάσεως και λαμβάνων ενεργόν μέρος εις τον παρόντα, νάναπληρώσῃ την έλλειψιν και να διορθώσῃ το σφάλμα του.» Καί μου φαίνεται ότι το είπε και το έκαμε. Τί λέτε και σείς;

Νά τώρα και ένας λίγο άπ' όλα. "Ενα κομμάτι από την έκτεταμένην του έπιστολήν το ήύρα εις τον τέταρτον σωρόν' ένα άλλο κομμάτι εις τον δεύτερον, και ένα άλλο εις τον πέμπτον. Είναι ο Φιλέλλην Μικράσιάτης, ο όποιος μετανοεί και λυπείται: α) διότι δεν



«Το έπῃρε, το έννηκαλίσθη, το έφίλησε.» (Σελ. 350, στήλ. β' -)

έγεινεν ένωρίτερα συνδρομητής μου' β) διότι δεν έλέησε πτωχούς και γ) διότι δεν έπολέμησεν υπέρ πατρίδος.

Την διάν αυτήν εύγε'νή λύπην και μετάνοιαν εξομολογούνται: ο 'Εθνικός 'Υμνος, ο Κεραυνός (αν ένοή τοῦτο με την «ένσχον προς την πατρίδα όλιγοράν.») ο Χάλασμος Κόσμου, ο Περικλής 'Ανδρεάδης, το Ρίον, και άλλοι πολλοί.

"Ας είναι συγχωρημένοι όλοι! Τα παιδιά της ηλικίας των δεν πολемоῦν συνήθως. 'Εχουν καιρόν να το δείξουν!

"Ερχεται τώρα ένας πολύ μεγάλος και πολύ περίεργος σωρός. Είναι, παιδιά μου, οι άτακτοι, οι ρέμπελοι, οι γνωμί άριδες (έπως θέλετε να τους πῃτε) οι όποιοι δεν τακιάζουν με κανένα, δεν πηγαίνουν με κανένα από τους παραπάνω σωρούς' αλλά καθένας στέκεται χωριστά, με το δικό του σφάλμα' δι' αυτούς τουλάχιστον κανέναν δεν είμπορεί να πῃ ότι είναι τοῦ σωροῦ. Δείχουν πρωτοτυπία' άλλ' υπάρχει και καλή πρωτοτυπία και κακή.

Ο Φιλέανθος έστειλε την «μακροσκελεστέραν άπάντησιν». 'Εχει σχεδόν 850 λέξεις — ο ίδιος τας μέτρησε, — ως να έπρόκειτο περί Διαγωνισμού Διηγήματος. Καί το σφάλμα του είναι, ότι μίαν φοράν δεν έχαιρέτησε την 'Ελληνικήν Σημαίαν και εις την παρατήρησιν του θείου του τῶν νόμων — τρέμω να το γράψω — δίχρωμο παληόπανο!!! 'Αλλά ο θεός του το έδωσε και έκατάλαβε με 850 λέξεις (αν και θα έπρότιμούσα να του έδιδε 850 ξυλιές) και έτοι ήλθεν εις συναίσθησιν, εγονάτισε, έκλαυσε, κτλ. Νά σας πῶ την αλήθειαν, παιδιά μου; δεν ήθελα να εύρίσκοτο 'Ελληνόπουλον που να διέπραξε τέτοιο σφάλμα, μάλιστα εις ηλικίαν δώδεκα χρόνων' και προς τιμήν του Φιλέανθου, υποθέτω ότι ή ιστορία του είναι ψεύτικη ότι ποτέ δεν του συνέβη, και ότι την έπλανε δια να λάβῃ άφορμήν να γράψῃ με-

ρικά ώραία, που γράφει διά την σημαίαν μας

Μεγάλο σφάλμα έκαμε και η Θέλοισα, αλλά όχι τόσο βαρύ· έπειτα δεν ήτο ακόμη ούτε έπτά έτών· έπειτα τὸ εξομολογείται θαυμάσια. Εἰς μίαν γωνίαν τῆς στέγης τοῦ σχολείου τῆς — πρὸς τὴν αὐλήν, ὅπου έπαιζαν τὰ παιδιὰ κατὰ τὰ διαλείμματα, — ὑπῆρχε μία φωλεὰ μὲ σπουργιτάκια που ὅ,τι ἐβγήκαν ἀπὸ τὸ αὐγὸ τους. Μίαν ἡμέραν τῆς ἤλθεν ἡ ἰδέα νὰ γκρεμίσῃ τὴν φωλεάν γιὰ νὰ πέσουν τὰ σπουργιτάκια καὶ νὰ τὰ πάρῃ. . . Ρίχνει λοιπὸν μίαν πέτρα, βρίσκει τὴν φωλεάν καὶ τὴν ρίχνει κάτω. 'Αλλ' ἐπειδὴ έπεσαν ἀπὸ πολὺ ψηλά, τὰ καίμενα τὰ πουλάκια ἐ- ἐψόφθησαν ὅλα. Τί σκληρότης! 'Αλλὰ καὶ τί μετάνοια ὕστε- ρα! Μάλιστα όταν ἤλθαν οἱ γονεῖς καὶ ἐξη- τοῦσαν τὰ παιδάκια των, καὶ έπετοῦσαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ καὶ ἐκλαιγαν! . . «Τώρα ἀκόμη ποῦ ἐμεγάλωσα, — ἐπιλέγει ἡ Θέλοισα, — καὶ το ἐνθυ- μοῦμαι, οὔτε πιστεύω πῶς ἤμουν ἐγὼ ἐκεῖνο τὸ κακὸ κορίτσι, τὸ ἀσπλαγχνο, ποῦ έκαμε ἓνα τέτοιο πρᾶγμα!»

Τὸ σφάλμα τῆς Νεα- ρᾶς Καλλιτέχνης ὁ- ος: Μίαν ἡμέραν ἐπῆ- γεν εἰς τὸ Σχολεῖον ἀμε- λήτη. Τὴν βγάζει ὁ κα-θηγητῆς, καὶ διὰ νὰ δικαι- λογηθῇ ποῦ δεν ἤξευρε τὴν Ἱστορίαν τῆς, ἐσκέφθη νὰ τοῦ πῇ ἓνα ψεῦμα, δηλαδὴ ὅτι ἤτο ἀπύσσω εἰς τὸ παρελθόν μάθημα. «'Αλλ' ἀπὸ τὴν ἐντρο- πὴν μου — λέγει, — ἐκοκλίνισα καὶ ἔγινα σὰν παπαρούνα τῆς Πεντέλης ὁ καθηγητῆς τὸ ἐνόησεν, ἀλλὰ δέν μ' ἐπέπληξεν· μολοντοῦτο ἡ συνείδησις δέν με ἄφινε νὰ ἡσυχάσω, καὶ θὰ ἐ- προτιμοῦσα νὰ πάρω μὴδέν εἰς τὸν Κατάλογον, παρὰ νὰ τοῦ πῶ ἐκεῖνο τὸ ψεῦμα.»

Ἡ Ταχυδρόμος Περιστέρα μίαν φορὰν, παρεπείσθη ἀπὸ μίαν τῆς συμ- μαθητρίαν, — πολὺ ἀμελῆ καθὼς φαίνεται, «'Ἦρχισε νὰ πίπῃ βροχή, ἡ ὁποία ἔγινε τόσο ραγδαία, — νὰντιγράψῃ κρυφὰ μέσα ἀπὸ τὸ βιβλίον, (πῶ, πῶ, ἀνατριχιάζω!) κατὰ τὴν ὥραν ἑνὸς σχολικοῦ Διαγωνισμοῦ. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἠπά- τησε τὴν διδασκάλισσάν τῆς καὶ τῆς ἔδωσεν ἄριστα· συγ- χρόνως ἠπάτησε καὶ μίαν φίλιν τῆς, μὲ τὴν ὁποίαν ἐσυμ- μελετοῦσε καὶ ἔπρεπε φυσικὰ νὰ πάρῃ τὸν ἴδιον βαθμὸν. 'Αλλ' ἐνῶ αὐτὴ μὲ τὴν ἀπάτην ἐπῆρε ἄριστα, ἡ φίλη τῆς που ἔγραψε μὲ εἰλικρίνειαν, ἐπῆρε μόνον λίαν καλῶς. Τὴν εἶδε ποῦ ἐδάκρυσε, καὶ φαντασθῆτε πλέον τὴν λύπην καὶ τὴν μετάνοιάν τῆς. . .

Ἡ Ἑλφός τῶν Δασῶν πάλιν εἶχε μίαν πτωχὴν συμμαθητρίαν, ἡ ὁποία τῆς ἐζήτητε νὰ ἀναγνώσῃ ἓν εὐμορφον βιβλίον που εἶχε μαζὶ τῆς, ἀλλ' ἐκείνη δέν τῆς τὸ ἔδωσε. . . Ἡ συμμαθητριά τῆς δέν χάνει καιρὸν, τὸ πέρνει μόνη τῆς καὶ . . . φεύγει. Καταθυμωμένη ἡ Ἑλφός τῶν Δασῶν, τὴν ἄλλην ἡμέραν, τῆς ἀπευθύνει σκληρότατα λόγια καὶ τῆς λέγει ὅτι αὐτὸ ποῦ έκαμε ἤτο «εἶδος κλοπῆς». Ἡ συμμαθη- τριά τῆς κλαίει, διαμαρτύρεται, λέγει ὅτι ἐπῆρε τὸ βιβλίον, μόνον διὰ νὰ το διαβάσῃ καὶ νὰ το ἐπιστρέψῃ καὶ ἡ Ἑλφός τῶν Δασῶν νὰ λυπηθῇ καὶ μετανοῇ ποῦ τὴν έκαμε νὰ λυπηθῇ τόσο. Αὐτὸ ἀποδεικνύει τὴν μεγάλην εὐαισθησίαν τῆς φίλης μας. 'Αλλὰ τὸ γεροντικὸ μου μυαλὸ δεν μπορεῖ

νὰ χωρέσῃ πῶς ἓνα κορίτσι εἰμπορεῖ νὰ πάρῃ ἓνα βιβλίον (ἔστω καὶ διὰ νὰ το ἀναγνώσῃ) χωρὶς νὰ ζητήσῃ πρῶτα καὶ νὰ λάβῃ τὴν ἄδειαν. Δι' αὐτὸ τὸ σφάλμα τῆς ἄλλης μου φαίνεται μεγαλύτερον ἀπὸ τὸ σφάλμα τῆς εξομολογουμένης.

Καὶ ποὺ νὰ ἰδῆτε τί έπαθε μιά φορὰ ὁ Σκανδαλιάρης! Ἦταν εἰς τὴν ἐξοχὴ οἰκογενειακῶς καὶ ἐπαιζαν τὸ κρυφτό. Μόνον ἐπάνω εἰς τὰ δένδρα δεν εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰνεβαίνουν. 'Αλλ' ὁ Σκανδαλιάρης δεν ἀκούει ἀπὸ λόγια, καὶ μίᾳ στιγμῇ ποῦ ἐκινδύνευε νὰ πιασθῇ, ἀνεβαίνει καὶ κρύβεται εἰς ἓνα δένδρον. Καὶ ἐκρῶνκε τόσο καλὰ ποῦ ὀλίγον ἔλειψε νὰ μὴ τον εὕρουν ποτέ. . . Διότι ὁ κορμὸς τοῦ δένδρου ἦταν κούφιος. καὶ ἀπὸ ψηλά, χωρὶς νὰ το κατα- λάβῃ τὸ παιδί έπεσε μέσα, ὅπως πέφτει κανεὶς σὲ πηγάδι. . . Εὐτυχῶς ἄκουσαν τῆς φωνῆς του, ἔτρεξαν, ὁ ἀδελφός του καὶ ὁ θετός του ἀνέβησαν εἰς τὸ δένδρον,

καὶ μὲ τὴν βοήθειαν ἑνὸς σουρτοῦ- κου ποῦ τοῦ ἔρριψαν, κατῶρθωσαν νὰ τον ἀνασύρουν καὶ νὰ τον βγάλουν ἔξω. . . Ἄν ἔχῃς ὄρεξι, κύρ Σκανδαλιάρη, παράκουσε καὶ ἄλλη φορὰ τοὺς μεγαλύτερους σου καὶ ξανανέβα σὲ δένδρα ποῦ ἔχουν τέτοιες φοβερὰς κου- φάλες. . .

Ὁ Μπάμ-Μποὺμ ἐ- περιπαῖξεν ἓνα γέροντα, ποῦ τον ἐρώτησε ποῦ κάθεται ὁ ἱατρός Χ., καὶ ἀντὶ νὰ τοῦ δείξῃ τὸ σπίτι, γιὰ νὰ γελάσῃ, ἔστειλε τὸν δυστυχισμένον εἰς ἓνα ἄλλο. . . Εἰς τὸ σπίτι ὁμῶς αὐτὸ ἐκατοικοῦσεν ἓνας πα- τρικός του φίλος, ὁ ὁποῖος ὑπεδέχθη τὸν γέροντα, καὶ ἐπειδὴ εἶχεν ἰδῇ ἀπὸ τὸ παράθυρον πότος τὸν ἐπε- ρίπαιξεν, ἐπροσκάλεσε τὸν κύριον Μπάμ-Μποὺμ καὶ τον ἐπέπληξε, ὅπως τοῦ ἤξιζε, καὶ τον ἐνοουθε- τησε μὲ τὸ παράδειγμα τῶν ἀρχαίων Σπαρτιατῶν, ποῦ, καθὼς ἤξεύρετε, ἐσέβοντο

τόσον πολὺ τοὺς γέροντας, — καὶ μόνον ποῦ δεν του τράδῃξε τὸ αὐτί. . .

Τὸ Ἄνθος τῆς Ἀύγῆς, μίαν ἡμέραν, ἀντὶ νὰ γυρί- σῃ εἰς τὸ σπίτι τοῦ ἀμέσως μετὰ τὸ Σχολεῖον καὶ νὰ μελε- τήσῃ, ἐπροτίμησε νὰ ὑπάγῃ νὰ διασκεδάσῃ μὲ μερικοὺς φί- λους τοῦ καὶ νὰ παίξῃ μὲ τὰ χιόνια εἰς μίαν πλατεῖαν. Τὸ βράδυ ὁμῶς ἔχασε τὸ θέατρον, διότι ἐνῶ οἱ γονεῖς του ἐπρό- κειτο νὰ ὑπάγουν καὶ νὰ τον πάρουν μαζί, αὐτὸς ἔπρεπε νὰ μείνῃ εἰς τὸ σπίτι διὰ νὰ μελετήσῃ. Μικρὸν τὸ σφάλμα του, βλέπετε, καὶ ἡ τιμωρία ταχεῖα, καθὼς καὶ ἡ μετάνοια. . .

Διήγημα, καὶ εἰκονογραφημένον μάλιστα, ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Ἀύγερινου. Ἀκούσατε λιγάνι: «Ἐἶχα τὴν ἐρωτὴν μου καὶ ὁ μπαμπᾶς μου ἐπροσκάλεσε μερικοὺς φίλους εἰς τὸ τρα- πέζι· δι' αὐτὸ ἡ κυρὰ Χρυσὴ — ἡ μαγεύτρια, — εἶχε νὰ μαγεύ- ρεύσῃ κάτι περισσότερον ἀπὸ τὰ συνειθισμένα. Τὴν ἐλυπή-θηκα τὴν δυστυχισμένη ποῦ ἔτρεχε παντοῦ σὰν σβοῦρα, καὶ ἐπῆγα νὰ τὴν βοηθήσω. . . Ἐἶχα φορέσῃ μίᾳ ποδιὰ τῆς καὶ τῆς ἔφερνα ὅτι μοῦ ἐζήτησεν» δηλαδὴ ποτε τὴν κουτάλα, ποτε κανένα πιάτο, κτλ. Ἐξάρνα μοῦ κατεβαίνει 'εἰς τὸ κε- φάλι ἡ ἰδέα νὰ τῆς παίξω παιγνίδι' καὶ ἀντὶ νὰ τῆς δώσω

τὸ νερό, ποῦ μοῦ ἐζήτησε διὰ νὰ χύσῃ 'εἰς τὸ φαί, τῆς δίδω τὸ κρασί. . . Ἐσκάσα ἀπὸ τὰ γέλια, ὅταν τὴν εἶδα νὰ το ἀδειά- ζῃ μέσα 'εἰς τὸ σουκάκι. . .» Ἄ, πολὺ κακὸς παραμάγειρος ὁ κύριος Ἀύγερινος! Οὐδὲ στιγμῇ δεν θὰ τον ἤθελα 'εἰς τὸ μαγευεῖό μου. Καὶ καλὰ νὰ πάθῃ! γιὰτί ποῦ νὰ σὰς τα λέγω τί έπαθε ὕστερα, ὅταν ἐβγήκε ἀπὸ τὸ σπίτι διὰ νὰποφύγῃ τὰς συνεπείας τῆς κακῆς του ἀστείότητος, καὶ ἐπῆγε 'εἰς τὴν παραλία, καὶ έπεσε 'εἰς τὸ νερό, κτλ. κτλ. Δυστυχῶς τὸ δεύ- τερον σφάλλον τῆς ἐπιστολῆς ἔχει κατὴν, καὶ μόνον αὐτοὶ οἱ στίχοι σῶζονται:

Ἐπὶ τῆς ἐρωτήσεως αὐτῆς τῆς Κυριακῆς

Ἀπήντησε μετὰ χαρᾶς κ' εἰς ἡρώς τῆς φακῆς,

Ὁ ἐμπλεὺς νόος

Σιὸρ Ἀύγερινος.

Κ' ἂν θέλῃς, δίδεις κ' εἰς αὐτὸν κανὲν μικρὸν Βραβεῖο.

Εἰ δ' ἄλλως ὑποκλίνεται, κ' ὁρεβουὰρ καὶ ἀντίο.

Χμ! Ὅραϊαν προσευχὴν ἔκαμεν ὁ Τηλεκλεῖς μίαν ἡμέραν εἰς τὸ Σχολεῖον, καὶ καλὰ ἐπῆρε δύο εἰς τὰ λατινικά! . . Ἄμὲ ὁ Λυρι- κὸς Ποιητῆς ποῦ ὠρ- κίσθη ψεύτικα εἰς τὸν Θεόν! . . Ἄμὲ ὁ Βασίλειος τῶν Ἄνθων ποῦ ἐκτύπησε τὴν ἀδελφὴν του δι' ἀσήμε- τον πρᾶγμα! . . Ἄμὲ ἡ Νά- τοποῦλα ποῦ ἐκτύπησε τὸ ἄλογόν τῆς — ἓνα ἄλογον «ἡ- μερον, ὠραῖον, ὑπερήφανον, καὶ κάθε ἄλλο παρὰ ἄλο- γον» — καὶ το έκαμε νάρ- ρωστήσῃ ἀπὸ τὴν λύπην του καὶ νὰ τὴν κυττάξῃ μὲ μάτι τόσο παραπονετικόν! . . Ἄ- μὲ ὁ Ρᾶς Ἀλοῦλας ποῦ ἐτόλμησε νὰ κακομιλήσῃ εἰς τὸν διδάσκαλόν του, διότι, διὰ τὸ καλὸν του βέβαιον, δεν ἠθέλησε νὰ τον προβιάσῃ! . . Ἄμὲ ὁ Ἄνεμοστρό- βιλος, μάτια μου, ποῦ ἐ- θαμβώθη «ἀπὸ τὸ μεγαλεῖον καὶ ἀπὸ τὴν ἐπισιμότητα τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας» καὶ ἐσκέφθη μίαν φορὰν νὰλλάξῃ θρη- σκεῖαν καὶ νὰ γίνῃ καθολικός; ἀπὸ ὅλα τὰ πρᾶγματικὰ σφάλματα τῶν ἄλλων, εἶδατε κανένα μεγαλύτερον ἀπὸ αὐτό, ποῦ μόνον κατὰ διάνοιαν διεπράχθη; Ἄμὲ ἡ Μυλαῖδη, ποῦ ἐφθόνησεν ἓνα πλούσιον Ὀθωμανόν! . . Ἄμὲ ἡ Ἀύρα τοῦ Εὐξείνου ποῦ δεν ἤκουσε τὴν μητέρα τῆς καὶ ἐβγή- κεν ἔξω μ' ἓνα φοβερὸ κρύο χωρὶς ἐπανωφόρι, — ἤθελε, βλέ- πετε, νὰ ἐπιδειξῇ τὸ φόρεμά τῆς, — καὶ ἐκρύωσε καὶ ἄρρω- στησε, καὶ ἀνησύχησε καὶ ἐλύπησε τόσο πολὺ τοὺς ἄγαπη- μένους τῆς γονεῖς; (ἄχ, πόσα φιλάρεσκα κορίτσια δεν κά- μουν τὰ ἴδια!) Ἄμὲ ἡ Ἰάνα ποῦ τῆς ἔλειψε — καθὼς λέγει, — μιὰ φορὰ μίᾳ πεντάρα, καὶ τὴν ἐπῆρε ἀπὸ τὴν δίσκον μιᾶς πτωχῆς; (ψεῦματα! δεν το πιστεύω! ποτε δεν το ἔ- καμεν αὐτὸ ἡ Ἰάνα· τὸ ἔπλασε μόνον, νομίζουσα ὅτι ἡμεῖς θὰ βραβεύσωμεν τὸ χειρότερον σφάλμα. . . Ἄμὲ τὸ Κῦμα τῆς Πριγκήπου ποῦ ἐπιάσθη μίαν φορὰν μὲ τὸν ἀδελφόν του — μόνον μιά φορὰ; — καὶ έκαμε τὸ σπίτι ἄνω-κάτω.

Μεγάλα καὶ φοβερὰ σφάλματα ὅλα αὐτὰ — καὶ πολὺ δύ- σκολα θὰ ἐσυγχωροῦσα τοὺς ἀνωτέρω φίλους μας, ἂν δεν ἐνθυμούμην μίαν παροιμίαν ποῦ λέγει: «Λάθος 'εξομολογῇ-

μένο — καὶ μισοσυχωρεμένο.» Ἀλλὰ ἀκόμη ἓνα λόγο παρα- πάνω διὰ νὰ συγχωρεθῇ ἔχει ὁ φίλος μας Νάυαρχος τῆς Βαρέλας. Βαρὺ τὸ ἀμάρτημά του! ἀλλὰ τὸ ἐκθέτει μὲ τόσο ἀρελῆ, τόσο ὠραῖον τρόπον! . . Τί εὐτύχημα ποῦ ἐσώθη ἡ ἐπιστολὴ του ἀπὸ τὴν φωτιάν, καὶ εἰμπορῶ νὰ σὰς τὴν ἀντιγράψω ἐδῶ ὁλόκληρην:

«Ἦμουν μικρὸς, ἐπτά χρόνων νομίζω· 'εἰς τὸ σπίτι μας ἄκρα ἡσυ- χία καὶ λύπη ἐβασίλευε· ἡ γιαιὰ μου ἤτο ἄρρωστη βαρεῖα, καὶ ἡ μαμὰ μου ἐκλαιγε, ἐκλαιγε ὀλημερῆς, διότι θὰ ἔχανε τὴν μητέρα τῆς· ὁ καίμενος ὁ πατέρας μου δεν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ διὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

— Ἐλὰ δῶ, Νίκο, μοῦ λέγει· πήγαινε αὐτὸ τὸ καλάθκι 'εἰς τὴν γιαιὰ σου· ἔχει μετὰ ἓνα καλὸ πρᾶγμα, ποῦ τὸ ἀγόρασα γιὰ κείνη 'εἰς τὸ δρόμο.

Αὐτὸ ἔγινε πολλὰς φορὰς ὡς τότε, καὶ ἐγὼ εἶχα βαρεθῇ πιά νὰ πηγαίνω.

— Μὴν κατεβάξεις τὰ μοῦτρά σου, μοῦ λέγει πάλι ὁ πατέρας μου, γιαιὰτὶ σὰ μεθαῦριο δεν θάχῃς πιά γιαιὰ, τότε θὰ καταλάβῃς τὴν ἀξία τῆς.

Ἐγὼ πῆρα τότε τὸ καλάθκι καὶ ἐβγήκα ἀπὸ τὸ σπίτι· ἤμου- να ὁμῶς πολὺ θυμωμένος, τάχα βάλῃ μὲ ὅλους, μὲ τὴν μαμὰ, μὲ τὸν πατέρα, καὶ προπάντων μὲ τὴν γιαιὰ.

— «Εἰ κ' αὐτὴ, λέγω, ποτε νὰ πεθάνῃ νὰ γλυτώσω.»

Ἐκείνη τὴν ὥρα αὐτὸς ὁ λό- γος δεν μοῦ φάνηκε τίποτε, τὰρα ὁμῶς τὸ συλλογίζομαι καὶ ἀνα- τριχιάζω.

Πῆγα τὸ καλάθκι 'εἰς τὸ σπίτι τῆς, καὶ ἐκεῖνη μὲ εἶδε καὶ μοῦ χαμογέλασε, γιαιὰτὶ δεν ἤμπορούσε νὰ μιλῇσῃ. Ἐγὼ οὔτε ἐγύρισα νὰ τὴν ἰδῶ, καὶ ἔφυγα καταθυ- μωμένος.

Μετὰ δυὸ μέρες ἀκούω νὰ κτυ- ποῦνε νύχτα τὴν πόρτα μας δυ- νατὰ, καὶ σὲ λίγο βλέπω τὴν μη- τέρα μου κλαυμένην καὶ τὸν πα- τέρα μου νὰ φεύγουν ἀπὸ τὸ σπίτι.

— Τί εἶνε; ἐρωτῶ τὸν πατέ- ρα μου.

— Τίποτα, μοῦ λέγει, κοιμήσου.

— Πέθανε ἡ γιαιὰ σου, μοῦ λέγει τότε ἡ ὑπηρετριά μας. Ἐσφινάστηκα· μοῦ φάνηκε πρᾶγμα ἀδύνατον, καὶ ὁμῶς πρὶν δυὸ μέραις, παρεκάλεσα νὰ γίνῃ. Γέμισα τὸ προσκέφαλί μου δάκρυα. συλλογίσθηκα τὸ λόγο ποῦ εἶπα, καὶ νόμισα πῶς γιὰ κείνο ὁ Θεὸς τὴν ἐπῆρε. Περίμενα νὰ ξημερώσῃ, καὶ ἡ νύκτα μοῦ φάνηκε χρόνος ὁλόκληρος.

Τὸ πρῶτὶ σκῶνομαι, μὲ ντύνει ἡ ὑπηρετριά μας καὶ τρέχω γλήγορα 'εἰς τὸ σπίτι τῆς.

Μὲ πόσῃ προθυμίᾳ πήγαινα τότε, καὶ μὲ πόσο θυμὸ πρὶν ἀπὸ δυὸ μέραις!

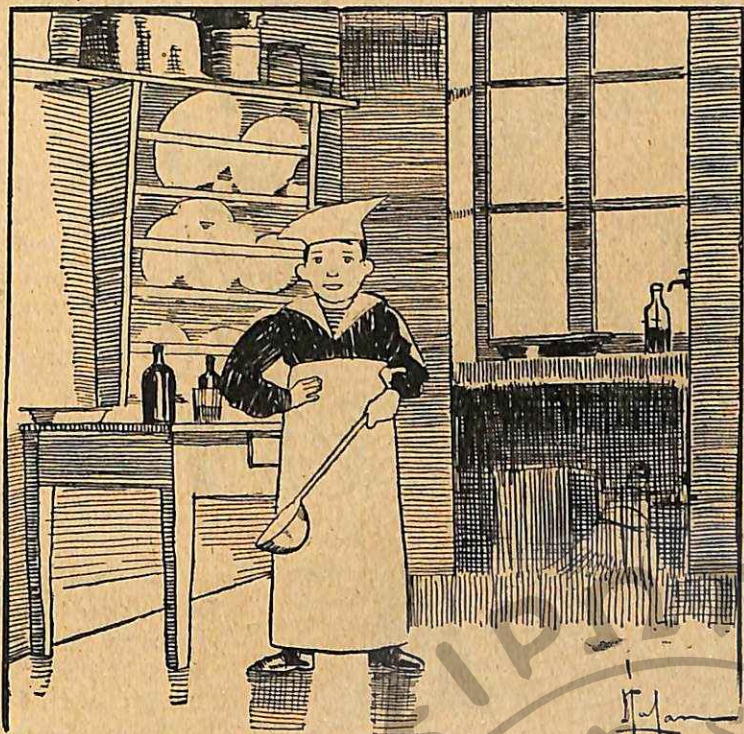
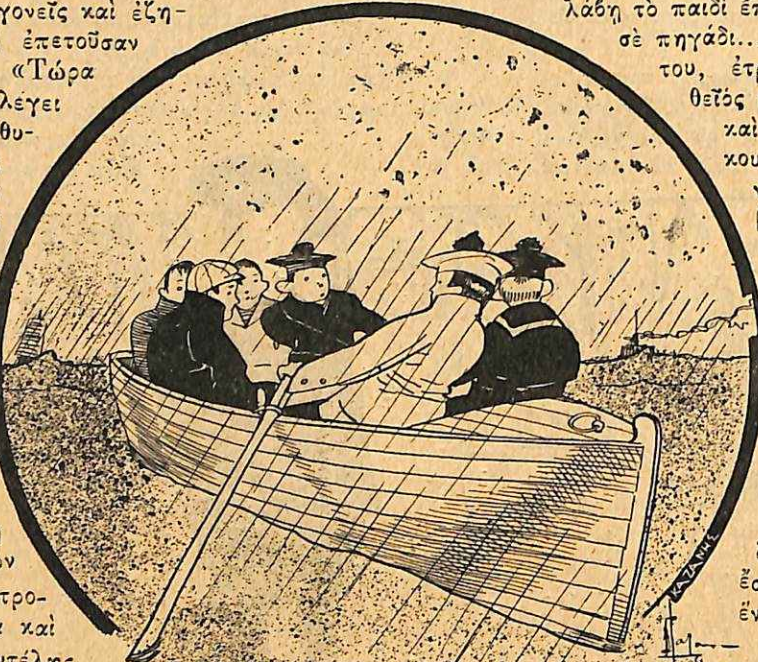
Ἐπὸ δρόμο συλλογίσθηκα πάλι τὸ λόγο ποῦ εἶπα προχθές, καὶ τὰ δάκρυά μου ἔβρεχαν τῆς πέτρες ποῦ περπατοῦσα.

Μπαίνω μέσα 'εἰς τὸ 'εἶπι καὶ προχωρῶ κατ' εὐθείαν 'εἰς τὸ δω- μάτιο ποῦ ἤτο τὸ λείψανον. Ἐκεῖ ἐβασίλευε νεκρικὴ σιγὴ.

Εἶδα τὴν μαμὰ καὶ τὴν θεὴν μου νὰ κλαῖνε ἀπαρηγόρητα· τὴ γιαιὰ μου κίτρινη σὰν τὸ κερί τὴν εἶχαν ἐκπλωμένη μέσα 'εἰς τὸ φέρετρό· τὴν εἶδα καὶ ἡ καρδιά μου σπάραι.

— Φίλησέ τὴν, μοῦ λέγει ὁ πατέρας μου, καὶ μὲ πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι νὰ γονατίσω.

— Συγχώρησέ με, γιαιὰτὶ μου, καλὴ μου γιαιὰ, ψιθυρίζω 'εἰς αὐτὴ τῆς, καὶ τὰ δάκρυά μου πλημμύρισαν τὸ πρόσωπό τῆς.



« Εἶχα φορέσῃ μίᾳ ποδιὰ τῆς κοί τῆς ἔφερνα δ,τι μοῦ ἐζήτησες ». (Σελ. 352. Στῆλ. 6'.)

Τὴν φίλησα κοντὰ ἐπὶ τὸ στόμα, καὶ μοῦ φάνηκε πῶς ἄκουσα μιὰ φωνὴ χαμηλή, νεκρική: «Σὲ Συγχωρῶ!»

«Ὡς ἐδῶ καλοῦσιν τὰ ἐπὶ γὰρ. . . Παρακάτω ὅμως θὰ βρεθοῦμαι πολὺ μπερδευμένοι. . . Μένουν ἀκόμη πέντε ἐξήγρημα, ποὺ ἔχουν κατὰ τὸν πόλιν, ὥστε κατήντησαν πλέον ἀγνώριστα. Μόλις καὶ μετὰ βίας διακρίνω τῶν εἰνε, καὶ τὸ χειρότερον, ἀπὸ τὸ λίγον κείμενον ποὺ ἐσώθη ἀπὸ τὸ καθένα, μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐνθυμηθῶ τί ἔλεγον.

Νὰ π. γ. τί σώζεται ἀπὸ τὸ πρῶτον γράμμα:

«Τὸ μεγαλύτερον σφάλμα εἰς τὸ ὅπ
... ἔως τώρα εἶνε: «Τὸ νὰ
μὴ λυποῦμαι διὰ τὰ σφάλμ
... Μπουμουνιό

Ἀπὸ τὸ δεύτερον, μόνον αὐτὰ
διαβάζω:

«... παράδειγμα φέρω τὴν κάτω
παραβολὴν τοῦ Ἀσώτου Υἱοῦ:
«Ἀνθρώπος τις εἶχε δύο υἱούς: ἐκ
τούτων ὁ ...
... κος ὁ Κεραινός

Ἀπὸ τὸ τρίτον, τοῦ Σ π α -
σ μέ ν ο υ Φ ε γ γ ί τ ο υ:

«... πλεῖστα ἄλλα, διότι
οὐδεὶς ἀναμάρτητος εἰμὶ ὁ Θεός) εἶνε
τὸ ὅτι ἐξήσα καὶ ζῶ
... «λάβε βιώσας»

Εἰς τὸ τέταρτον, διακρίνεται
μόνον αὐτὸ τὸ ὡς εἶδος δίστιχον:
Ὡ παντοδύναμε Θεέ! ἐλέησον τὸ
[κρίμα
Ὁ ἦλθεν εἰς διάνοιαν ἐμοῦ τοῦ
Δ. Δριδά

Τὸ πέμπτον φαίνεται ὅτι
ἦτο πολὺ ἐκτεταμένον γράμμα.
Ἀμυδρῶς ἐνθυμοῦμαι ὅτι διη-
γεῖται κάποιοι παιγνίδια, ποὺ
ἐπαίξεν ὁ ἐξομολογούμενος εἰς
τὸν διδάσκαλόν του. Ἀλλὰ μό-
νον ἓνα φύλλον σώζεται, καὶ
αὐτὸ μισοκαμένον.

Ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος διαβάζω μὲ κόπον τὰ ἐξῆς:

«... τὸν ὅτι ἐγὼ ἤμην ὁ ἀνόητος ἐκεῖνος, ὅστις ἐτόλμησε νὰ
βάλῃ ἀσεβῆ χεῖρα ἐπὶ τοῦ διδασκάλου μου. Οἱ ἄλλοι, μιμούμενοι
ἐμὲ ἐγονάτισαν καὶ ἐκεῖνοι, καὶ ἐπειδὴ ἔβλεπαν ὅτι ἐκλαιγα ἔ-
γώ, ἤρχισαν νὰ κλαίγ... ἤρχισεν νὰ μας ἐπιπλήττῃ...

Καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο:

«... μόλις μὲ εἶδεν ὁ πατήρ μου, μὲ ἄρπαξεν ἀπὸ τὸ αὐτὸ
καὶ ἐτοιμάζετο νὰ μοῦ τὰς καταβάσῃ. Ἀλλὰ ἤλθε πρὸς βοήθειάν
μου ὁ διδάσκαλος καὶ παρεκάλεσε τὸν πατέρα μ.

Τρεχαγ...

«Ἐνας ἀρχαιολόγος τελοσπάντων εἰμπορεῖ νὰ καταλάβῃ ἐ-
πάνω-κάτω τί ἔλεγον οἱ καὶ οὐ μὲν οἱ αὐτοὶ φίλοι μας.
Ἀλλὰ βάζω στοιχίμα ὅτι κανεὶς δὲν θὰ καταλάβῃ γρῦ, καὶ
δίδω βραβεῖον σὲ ὅποιον μοῦ πῇ τί λέγει αὐτὸ τὸ ἀπόσπα-
σμα ποὺ ἐσώθη ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἀ σ π ρ ο π ο -
τ α μ ί τ ο υ:

σημαντικώτερον Ξενοδοχεῖον τῆς Σελή-
νῃ τοῦ Ξενοδόχου καὶ τῶν ἄλλων κατ' ἀρχάς

Ὁ ὅτι ἡ διάλεκτος τῶν τῆς Σελήνης κατοί-
λιαν διάφορος τῶν τῆς Γῆς. Φαντάσου λοιπόν, ἂ-
τὴν στενεχωρίαν ἣν ἡσθάνομεθα μὴ δυνάμενοι νὰ ἰ-
κ... ἔρχομαι ἐπὶ τοῦ

σφάλματος, εἰς τὸ ὅποιον ὑπέπε-
Οἱ κάτοικοι τῆς Σελήνης εἶνε εὐφύεστατ...

Πῶς ὁ Ἀ σ π ρ ο π ο τ α μ ί τ η ς εὐρέθη εἰς τὴν Σελήνην
καὶ τί σφάλμα διέπραξεν ἐκεῖ, ἢ φωτὶ πλεόν τὸ ξεῖρει!

Τώρα ὅμως εἶνε ποῦ θὰ σας κάμω νὰ γουρλώσετε τὰ
μάτια σας τόσα ἀπὸ τὴν ἐκπληξιν!

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἐνῶ
εἴμεθα ὅλοι μαζεμένοι καὶ
ἐδιαβάσαμεν αὐτὴν τὴν κρίσιν
διὰ νὰ μοιράσωμεν τὰ βρα-
βεῖα, ἀνοίγει ἡ πόρτα τοῦ
Γραφείου καὶ παρουσιάζεται.
... ποῖος νομίζετε;

Ὁ Ἀνανίας!

Μάλιστα, ὁ Ἀνανίας, ὁ ὁ-
ποῖος ἄφινε πλέον τὸ Φάληρον
καὶ ἤρχετο εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ
νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς τὸ Γραφεῖον,
καὶ νὰ ἰσχύσῃ πάλιν τὴν ἐργασίαν
του.

— Καὶ πῶς τῷπαθες αὐτό;
τὸν ἠρώτησεν ἡ κυρία Διάπλασις.

— Θέλω νὰ λάβω κ' ἐγὼ μέ-
ρος εἰς τὴν Ἐδδομένη Κυριακὴν!
εἶπεν ὁ ψυχογυῖος.

— Μὰ καλὰ! δὲν σου ἐμήνυσα
καὶ δὲν ἤθελες νὰ ἔλθῃς; εἶπα
ἐγώ.

— Ναί! μὰ δὲν ἦλθα νὰ σε βοηθήσω εἰς
τὴν κρίσιν; ἦλθα διὰ νὰ ἐξομολογηθῶ...
ἦλθα διὰ νὰ πῶ κ' ἐγώ, μαζί μὲ τὰ παιδιά,
τὸ μ ε γ α λ ἦ τ ε ρ ο ν σ φ α λ μ α τ ῆ ς
ζ ω ῆ ς μ ο υ!

Ἐκπνέσαμεν ἡ μία τὴν ἄλλην ἐκστατι-
καί... Μὴν ἐτρελλάθῃ ὁ ψυχογυῖος μας;
ἀλλὰ ὄχι! δὲν ἐτρελλάθῃ! Ἐπιμένει ὅτι κατὰ
ἔχει νὰ ἐξομολογηθῇ, καὶ ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ
μόνος τρόπος διὰ νὰ κάμῃ τὴν ἐμφάνισίν του, ὕστερα ἀπὸ τὸ-
σον καίρὸν ὀ λ ι κ ῆ ς ἐ κ λ ε ῖ ψ ε ς...

— Δυστυχῶς, εἶπεν ἡ κυρία Διάπλασις, τώρα πλέον εἶνε
ἀργά. Ἐπέρασε πρὸ πολλοῦ ἡ προθεσμία ποῦ ἐδεχόμεθα ἀ-
παντήσεις διὰ τὴν Ζ' Κυριακὴν. Τώρα, βλέπεις, καὶ ἡ κρί-
σις ἔγινε καὶ τὰ γράμματα ἐκάθισαν, καὶ ὅλα... Ἀλλὰ
ἐπειδὴ εἶσαι ψυχογυῖος, σοῦ δίδω τὸ δικαίωμα νὰ παρουσια-
σθῇς καὶ νὰ ἐξομολογηθῇς ἰδιαιτέρως, μὲ μίαν ἐπιστολὴν εἰς
τὸ προσεχές φύλλον. Τώρα κάθισε νὰκούσης τὴν κρίσιν καὶ
νὰ μας βοηθήσῃς νὰ πορευθῶμεν τὰ βραβεῖα!

Ὁ Ἀνανίας ἐδέχθη αὐτὴν τὴν λύσιν καὶ ἐκάθισε μαζί μας
εἰς τὸ τραπέζι. Ὑστερ' ἀπὸ ὀλίγην ὥραν ὁ Πίναξ τῶν Βρα-
βεῖων ἦτον ἐτοιμος. Ἴδου παιδιά μου:

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

Α' Βραβεῖον: Ναύαρχος τῆς Βαρέλλας.

Β' Βραβεῖον: Θέλπουσα, Ναυσικά.

Γ' Βραβεῖον: Νέος Ἡρακλῆς, Πεζοναύτης, Ταναγραῖα Κόρη.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΟΓΔΟΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

«Ἄν ἦσθε γονεῖς καὶ εἶχατε παιδιά ἄτακτα καὶ ἀμελῆ, μὲ
τί τρόπον θὰ τα ἐδιορθώνατε;»

Αἱ ἀπαντήσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 10 Δεκεμβρίου ἐ. ε. Θὰ
σας συστήσω νὰ εἶνε σύντομοι. Οὐκ ἐν τῷ πολλῷ τὸ
εἶναι, καθὼς ἡξεύρετε.

Κατ' ἐντολὴν τῆς Διαπλάσεως
Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Α' Ἐπαινος: Ἀντιγόνη, Μέλλουσα Καλλιτέχνης, Πτηνὸν
τῆς Ἑρήμου, Δὸν Κολοκύθα Πατέρα.

Β' Ἐπαινος: Γουλιέλμος Τέλλος, Πεινασμένος Ἀδελφός, Ἐα-
ρινὴ Πρωτὰ, Μπάμ-Μποῦμ Ταχυδρόμος Περιστερά.

Γ' Ἐπαινος: Ἀρχιναύαρχος Εὐρυδίδης, Ἀντίο Μαστέλλο,
Φίλανθος, Νεαρὰ Καλλιτέχνης, Σκαρδαλιάρης,
Νύμφη τοῦ Βορρά, Ἐλαφός τῶν Δασῶν.

Εὐφύμιος Μνεῖα: Ὅσοι ἀναφέρονται εἰς τὴν κρίσιν

Η ΣΦΙΓΕ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβεύθην ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

(Συνέχεια: ἴδε σελ. 337)

Ἦτο ἀργά, ἐκύτταξα διὰ τελευταίαν
φορὰν τὸν καθαρὸν ὀρίζοντα, καὶ κατήλ-
θον ἐκ τῆς κορυφῆς ἐκείνης, βαθυτάτα
συγκεκινημένος καὶ ἀνυπομονῶν, ὅπως
πάντοτε ἀπὸ τινος, νὰ νάτελλῃ ἡ ἐπι-
οῦσα...

Καὶ ἀνέτειλεν ἡ 31 Ἰανουαρίου...
Ἄλλ' ὅποια ἀπογοήτευσίς μ' ἔπε-
φυλάσσετο!

Παντοῦ ἀτμοὶ, παντοῦ ὀμίχλη πυκνή!
Ὅχι ἐξ ἐκείνης, τὴν ὁποῖαν διαλύουν αἱ
πρῶται ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου καὶ διώκουν
αἱ πρῶται τοῦ ἀνέμου πνοαί. Ἄλλ' ὁ-
μίχλη διαρκής, ὑποκίτρινη, μυρίζουσα
ὡς μούχλα, καὶ καλύπτουσα τὸν ὀρί-
ζοντα ὅλον ὡς μὲ μίαν ἀπέραντον β ἄ-
τ α ν. Ἀδύνατον νὰ τὴν διασχίσῃ, νὰ
τὴν διαπεράσῃ τὸ βλέμμα!

Ὅταν ἀ-
νῆλθα ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὀγκοπάγου,
δὲν διέκρινα τίποτε, ἐκτὸς τῆς ἀπελπι-
στικῆς αὐτῆς ὀμίχλης. Ὁ βορειοανατο-
λικὸς ἄνεμος μ' ἐμάστιζεν ἀρκετὰ ἰσχυ-
ρῶς, καὶ ἡ ταχύτης τοῦ πλοῦ εἶχεν αὐ-
ξηθῇ ἐκ τούτου εἰς τρία ἢ τέσσαρα μίλλια
τὴν ὥραν. Καὶ νέοι ἀτμοὶ ἀνέρχοντο καὶ
συνεσωρεύοντο ἀκαταπαύστως... Ὁ πέ-
πλος ἐγένετο ὁλόθεν πυκνότερος, καὶ
καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν οὔτε μίαν
σχισμὴ δὲν ἐσχηματίσθη ἐπ' αὐτοῦ, διὰ
νὰ μας φωτίσῃ. Ἐπλέαμεν εἰς τὰ σκο-
τεινὰ, εἰς τὰ τυφλά... Καὶ ἂν ὁ ὀγκό-
παγός μας, ὁ ὁποῖος διήνυσεν περὶ τὰ
τέσσαράκοντα μίλλια ἀπὸ τῆς προτε-
ραίας, εἶχεν ἤδη διέλθῃ διὰ τῆς ἄκρας
τοῦ γηγένους ἄξονος, δι' αὐτοῦ τοῦ νοτίου
πόλου, φεῦ! οὐδέποτε ἐπέπρωτο νὰ το
μάθωμεν!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

ΕΝ ΟΜΙΧΛῃ

«Ἀσχημὴ δουλειά, κύριε Ζώρλιγκ!
μοὶ εἶπεν ὁ ναύκληρος Οὐρλιγκερλῆς.
Τώρα καὶ ἀπὸ ξηρὰ νὰ περάσωμε, δὲν
θὰ μὴ περάσωμε νὰ τὴν ἰδοῦμε!

— Προχωροῦμεν τοῦλάχιστον;

— Μὲ τὴν ἴδιαν γρηγοράδα, καὶ μὲ
μεγαλῆτερη ἀκόμη!.. Γιά νὰ ἔχῃ ὁμοῦ

τόση δύναμι, τὸ ρεῦμα θὰ πῇ ὅτι εὐρισκό-
μεθα μέσα σὲ κλειστή, σὲ στενὴ θάλασσα.

— Μὲ ἄλλους λόγους σὲ πορθμὸ.

— Ἀκριβῶς. Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ
τοῦλάχιστον φρονεῖ ὅτι ὑπάρχει γῆ δε-
ξιὰ καὶ ἀριστερὰ, εἰς ἀπόστασιν δέκα ἢ
δεκαπέντε μόνον μιλίων.

— Τότε λοιπόν γιατί δὲν δοκιμάζο-
μεν νὰ φθάσωμεν εἴτε εἰς τὴν μίαν εἴτε
εἰς τὴν ἄλλην ὀχθὴν τοῦ πορθμοῦ;

— Καὶ μὲ τί τρόπον;

— Μὲ τὴν βάρκα!

— Τί λέτε! Νὰ βγάλουμε τὴ βάρκα
μὲ τέτοια ὀμίχλη; Τὸ ἐσυλλογισθήκατε,
κύριε Ζώρλιγκ!.. Ἡ μήπως νομίζετε,
ὅτι μπορούμε νὰ γυροβολήσουμε καὶ νὰ
τὴν περιμένουμε; Ἄ νὰ εἶχαμε τὸν Ἀ λ β ρ α ν ο ... μάλιστα!

— Δυστυχῶς δὲν ἔχομεν πλέον τὸν
Ἀ λ β ρ α ν ο !

— Καὶ τὸ χειρότερον δὲν το λογα-
ριάσετε, κύριε Ζώρλιγκ!

— Δηλαδή;

— Ὅτι εἰμπορεῖ νὰ φθάσωμεν ὀπίσω μας
τὸν Πόλον εἰκοσι μίλλια!.. Πάει πιά!
Ἀντίο, κύριε Πόλε!.. Ἐφύσηξε ὁ ἄνεμος
καὶ μας ἔσβυσε τὸ φανάρι! Σκοτάδι! Ἄ-
κριβῶς τὴν ὥρα ποῦ περνούσαμε! Τώρα
πιά δὲν θὰ αἰσθανοῦμε ποτὲ τὴν ἄκρη
τῆς σούβλας, ποῦ ἔχει περασμένη τὴ γῆ,
νὰ γυρίξῃ ἐπὶ χεῖρά μας!

— Βλέπω ὅτι εἶσαι πολὺ εὐτυχὴς εἰς
τὰς παρομοιώσεις σου, ναύκληρε!

— Καὶ τί μὲ τοῦτο; Ἐγὼ θὰ ἐπρο-
τιμοῦσα νὰ ἦμουν εὐτυχὴς εἰς τὸ ταξεί-
δι μας! ὄχι τέτοια ἀποτυχία καὶ κατα-
στροφή!.. Οὔτε ὁ πλοίαρχος θὰ εὐρη-
τὸν ἀδελφὸν του, οὔτε ὁ Διρκ Πέτερς τὸν
Ἀρθοῦρ του... Καὶ ἂν δὲν περᾶσωμε
νὰ γυρίσωμε γρήγορα, πρὶν ἡμεῖς περᾶ-
σῃ τὸ γέω-Χειμῶνας, β ἄ λ' τ ο υ ρ ῖ γ α ν ι
καθὼς λένει!.. Δὲν ξαναβλέπουμε πιά οὔ-
τε τὴν Κεργαιλάνη, οὔτε τὸν φίλόν μας
Ἀτκινς!

Ὁ ναύκληρος ἔλεγεν ὅλην τὴν ἀλή-
θειαν. Πλήρης ἀποτυχία! Ἐκτὸς τοῦ

καταποντισθέντος Ἀ λ β ρ α ν ο υ, τὸ
ταξιδίδιόν μας ἡρίθμει μέχρι τοῦδε ἑννέα
θύματα. Ἐκ τῶν τριάντα-δύο οἱ ὅποιοι
εἶχον ἐπιβιβασθῇ εἰς τὴν γολέτταν, ἀ-
πέμειναν εἴκοσι τρεῖς, καὶ τίς οἶδεν ἂν
δὲν θὰ ἤλαττο αὐτὸ ἀκόμη ὁ ἀριθμὸς
μας!.. Ἀπὸ τοῦ νοτίου πόλου μέχρι τοῦ

πολικοῦ κύκλου, τὸ διάστημα εἶνε
εἴκοσι μῦραι, δηλαδή χίλια διακόσια
ναυτικά μίλλια! τοῦτο δ' ἔπρεπε νὰ
διανύσωμεν ἐντὸς ἑνὸς μηνὸς ἢ ἐξ
ἐβδομάδων τὸ πολὺ, ἄλλως θὰ εὐ-
ρίσκαμεν τὸ παγόφραγμα κλειστὸν καὶ
ἀδιαπέραστον! καὶ ἂν ἠναγκαζόμεθα νὰ
διαχειμάσωμεν εἰς τὸ μέρος τοῦτο τοῦ
Ἀνταρκτικοῦ, ἴσως οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν θὰ
ἠδύνατο νὰ ἐπιζῇ. Διὰ τοῦτο, ἀφ' οὗ
ἀπωλέσθῃ πλέον πᾶσα ἐλπίς περὶ δια-
σώσεως ναυαγῶν, ἡ ὁμόθυμος εὐχὴ τοῦ
πληρώματος ἦτο νὰ διέλθωμεν ὅσῳ τὸ
δυνατὸν ταχύτερον τὰς φρικώδεις ταύτας
ἐρημίας.

Ἀφ' ἧς στιγμῆς ὑπερέβη τὸν νότιον
πόλον, ὁ ὀγκοπάγος μας, ὁ ὁποῖος
μέχρι τοῦδε ἔπλεε πρὸς νότον, τῶ-
ρα ἔπλεε πρὸς βορρᾶν. Ἄν
ὁ πλοῦς οὗτος διήρκει, δὲν ἦτο ἀπίθα-
νον νὰ συναντήσωμεν καμμίαν καλὴν
τύχην, ἱκανὴν νὰ ναντισταθῇ ὅλας τὰς
μέχρι τοῦδε κακοτυχίας. Πρὸς βορρᾶν
ἦτο ἡ γενικὴ ἐπιθυμία νὰ διευθυνθῶ-
μεν, πρὸς βορρᾶν διηυθυνόμεθα. Καὶ
τί ἄλλο εἶχαμε νὰ πράξωμεν εἰμὶ
νὰ φεθῶμεν εἰς τὴν τύχην μας, καὶ εἰς
τὸ ρεῦμα; Ἀλλὰς τε τί ἐπέταξεν, ἂν
ἡ θάλασσα, πρὸς τὴν ὁποῖαν ἔπλεεν ἡδὴ
ὁ ὀγκοπάγος, δὲν ἦτο πλέον ὁ νότιος
Ἀτλαντικὸς ἀλλ' ὁ Εἰρηνικὸς Ὠκε-
νός, καὶ ἂν ἀντὶ τῶν Νοτίων Ὀρνέων,
τῶν Σανδουίχων, τῆς Φαλλκλάνδης, τοῦ
Ἀκρωτηρίου Χόρν καὶ τῆς Κεργαιλά-
νης, αἱ πλησιέστεραι πρὸς ἡμᾶς χώραι
ἦσαν τώρα ἡ Νέα Ζηλανδία καὶ ἡ Αὐ-
στραλία;

— Τώρα βέβαια, μοὶ ἔλεγεν ὁ ναύ-
κληρος Οὐρλιγκερλῆς, δὲν θὰ πιούμε
τὸ ποτήρι τοῦ γυρισμοῦ εἰς τὸ ξαναδο-
χεῖον τοῦ Ἀτκινς. Ἀλλὰ τί πεύραζει;
Μήπως καὶ εἰς τὸ Μελβούρνον, καὶ εἰς
τὸ Χέβερτ-Τόουν καὶ εἰς τὸ Δουνεδίνον
δὲν ἔχει τόσα λαμπρὰ Ξενοδοχεῖα; Φθά-
νει μονάχα νὰ φθάσωμεν!

Κατὰ τὰς ἀκολουθούσας ἡμέρας, μέχρι
τῆς 4 Φεβρουαρίου, ἐπειδὴ ἡ ὀμίχλη
δὲν εἶχε διαλυθῇ, ἦτο δύσκολον νὰ ὑπο-
λογισθῇ ἀκριβῶς τὸ διάστημα, τὸ ὁ-
ποῖον διήνυσεν ὁ ὀγκοπάγος ἀφ' ἧς δι-
ῆλθε τὸν πόλον. Ἐν τούτοις δὲν θὰ ἦτο
μικρότερον τῶν διακοσίων πενήκοντα
μιλίων, διότι οὔτε ἡ ταχύτης, οὔτε ἡ

διδύμους του ρεύματος είχε μεταβλη-
θῇ. Δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία, ὅτι διεσχί-
ζαμεν πορθμόν, χωρίζοντα εἰς δύο κά-
ποιαν πολικὴν ἡπειρόν· ἐλυπούμενη δὲ
πολύ, διότι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ προσεγ-
γίσωμεν εἴτε τὴν μίαν ὄχθην, εἴτε τὴν
ἄλλην. *)

— Τὸ μεγαλύτερόν μας δυστύχημα,
μοὶ ἔλεγεν ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ, εἶνε
ἡ ἐπιμονὴ αὐτῆς τῆς ὁμίλης. Δὲν ἡ-
ξεύρω πλέον πῶς εὐρισκόμεθα. Ἀδύνα-
τον νὰ κάμω καταμέτρησιν μήκους καὶ
πλάτους, καὶ τοῦτο καθ' ἣν στιγμήν ὁ
ἥλιος ἐτοιμάζεται νὰ μας ἀφήσῃ διὰ
πολλοὺς μῆνας.

— Δὲν δοκιμάζετε καμμίαν ἐξερεύ-
νησιν διὰ τῆς λέμβου; ἐτόλμησα νὰ εἴ-
πω πάλιν.

— Ὅχι! Θὰ ἦτο ἀφροσύνη, τὴν
ὁποίαν δὲν θὰ ἔκαμνα ποτέ. Ἀλλως τε
οὔτε τὸ πλήρωμα θὰ μου ἐπέτρεπε νὰ
τὴν κάμω.

Ὁλίγον ἔλειψε νὰνακράξω:

«Καὶ ἂν ὁ ἀδελφός σας Οὐίλλιαμ μὲ
τοὺς συντρόφους του κατέφυγαν εἰς καμ-
μίαν γωνίαν αὐτῆς τῆς ἡπείρου; . . .»

Ἀλλ' ἐκρατήθην. Πρὸς τί νὰναξέσω
τὴν πληγὴν τοῦ δυστυχοῦς πλοίαρχου
μας; Διὰ νὰ παραιτῇται οὕτω πάσης
ἐρεύνης, δὲν σημαίνει ὅτι εἶχε πεισθῇ
πλέον ὅτι καὶ ἡ τελευταία ἐκείνη ἀπί-
πειρα θὰ ἦτο ὄχι μόνον κινδυνώδης,
ἀλλὰ καὶ ἀνωφελής;

Ἐν τούτοις ὑπῆρχεν ἀκόμη μία τε-
λευταία καὶ ἀμυδροτάτη ἐλπίς. Πιθανὸν
ὁ πλοίαρχος νὰ εἶχε κάμῃ τὸν συλλο-
γισμόν τοῦτον: «Ὅταν ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ
καὶ οἱ σύντροφοί του εἶχον ἀναχωρήσῃ
ἐκ τῆς νήσου Τσάλαλ, ἤρχιζε πλέον τὸ
θέρος. Πρὸ αὐτῶν ἐξετείνετο ἀπαγῆς
θάλασσα, διασχιζομένη ὑπὸ τῶν ἰδίων
νοτιοανατολικῶν ρευμάτων, τῶν ὁποίων
τὴν ἐπίδρασιν εἶχομεν ὑποστῇ καὶ ἡ-
μεῖς, πρῶτον μὲν ἐπὶ τοῦ Ἀ λ β ρ α-
ν ο υ, εἶτα δὲ ἐπὶ τοῦ ὀγκοπάγου. Ἄν
λοιπὸν ἡ λέμβος των δὲν ἐναυάγησε,
ἄλογον εἶνε νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ἡκολού-
θησε διεύθυνσιν ἀνάλογον πρὸς τὴν ἰδι-
κὴν μας, ὅτι διήλθε κ' ἐκείνη τὸν εὐ-
ρὺν πορθμόν, τὸν ὁποῖον διηρχόμεθα καὶ
ἡμεῖς, ὅτι ἐπροχώρησε πρὸς βορρᾶν,
καὶ διαπεράσασα τὸ παγόφραγμα, κα-
τῶρθεσε νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ πολικοῦ κύ-
κλου, — ὅτι τελοσπάντων ὁ Οὐίλλιαμ
Γκὺ καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἠτύχησαν νὰ
συναντήσουν κανὲν πλοῖον, τὸ ὁποῖον
τοὺς ἐπανεφέρειν εἰς τὴν πατρίδα;

[Ἐπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΣΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

*) Ὁ ὀγκοπάγος ἔπλεε διὰ τοῦ Πορθμοῦ τῆς
Γάτας. Ἀπαραιτήτων εἶνε νὰ ριφῇ ὁ ἀναγνώ-
στης ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ Χάρτου τοῦ Νοτίου
Πόλου, δημοσιευθέντος εἰς τὸ 30ὸν φυλλάδιον.

ΘΑΛΑΣΣΙΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

(Μελῳδία Fr. Schubert: "Leise flehen meine Lieder...")

Στρογγυλὸ τὸ φεγγαράκι
Πάνω ἀπ' τὸ βουνό,
Μυρωμένο τ' ἀεράκι
Τὸ νυχτερινό.

Τὸ κυτὸ ἀσῆμι πέφτει
Γύρω καθαρό,
Κ' ἐν' ἀτέλειωτο κατρέφτη
Κάνει τὸ νερό.

Σιωπῇ, βαθεῖα, γαλήνῃ,
Μοναχὰ φιλιὰ
Μαλακὸ τὸ κύμα δίνει
Ἐστὴν ἀκρογιαλιά.

Τὸ χωριὸ πάνω 'ς τὸν βράχο
Τὸν 'ψηλὸ σκυφτό,
Μιάζει μάρμαρο μονάχο
Ἐστὸ βουνὸ σκαφτό.

Ἡ βαρκούλα περιστέρι
Κάταπρο πετᾶ
Ποῦ πηγίζει; ποῖός το ἔρει;
Μὰ καὶ ποῖός 'ρωτᾷ;

Ὅπου γύρω κι' ἂν πηγαίνει,
Ἰδία ἡ χαρά,
Ἡ μαγεῖα εἶνε χυμένη
Ἐστὸν τὰ νερά.

Τὶ γλυκεῖα καὶ μυρωμένη
Τὶ χρυσὴ βραδυά!
Πῶς ἀνοίγει εὐτυχισμένη
Κάθε μιὰ καρδιά!

Μ' ἀρκετὰ ἔχομε ψάλη.
Κάλλια σιωπῇ
Τέτοια οὐράνια, θεῖα κάλλη
Γλῶσσα πῶς νὰ 'πῇ!

N. I. ΧΑΤΖΙΑΔΗΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 340)

«Φαίνεται, ἐξακολούθησεν ὁ κ. Γαζῆς»
ὅτι τὸ πλοῖον θὰ κατεποντίσθῃ αὐτανδρὸν,
ἀλλὰ πῶς καὶ πῶς, κανεὶς δὲν ἤξεύρει.
Καὶ ἡ προμάμμη μου ἐπερίμενε, μὲ τὴν
ἐλπίδα πάντα, ὅως ὅτου ἐγύρισεν ἀπὸ
τὴν Ἀμερικὴν ὁ κύριος Γαζῆς, τὴν ἐπε-
σκέφθη ὁ ἴδιος καὶ τῆς εἶπεν ὅτι ὁ Ἀ-
σ τ ρ ο λ α β ο ς ἐχάθη. Τὸν εἶδαν,
λέγει, πῶς ἐπέρασεν ἀπὸ τὰς ἀκτὰς τῆς
Βρετάνης, ἀλλ' ἀπὸ τότε δὲν ἐξαναφάνη
πυθὲνά.

— Ἀ! τὸ εἶδα ἐγὼ τὸ πλοῖον πῶς
ἐβούλιαξε! ἀνέκραξε τότε ὁ Γιαννάκης.
Μὰς ἔστειλε μάλιστα ἕνα σωρὸν πράγ-
ματα: γαλέττες, βούτυρο, φορέματα...

— Σιωπῇ, εἶπεν ἡ Μηλιά. Πῶς ἐ-
τόλμησες νὰ διακόψῃς τὸν κ. Γαζῆν;

— Δὲν το ἔκαμα γιὰ κακὸ, εἶπεν ὁ

Γιαννάκης. Ἦθελα νὰ του δώσω πλη-
ροφориὰς διὰ τὸν πρόπαππὸν του. . .

— Ὁ σκοπός σου ἦτο καλός, Γιαν-
νάκη μου, ἀπεκρίθη ὁ διδάσκαλος. Ὁ
Ἀ σ τ ρ ο λ α β ο ς ὅμως πού σας
λέγω, ἐναυάγησε εἰς τὰ 1766 καὶ τώρα
ἔχομεν 1869. Ἐννοεῖς λοιπὸν πολὺ κα-
λὰ, ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ εἶδες τὸ
ναυάγιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐχάθη ὁ πρό-
παππός μου!

— Ὅμως τὸ κουτί πῶς βρήκαμε ἡ-
ταν τοῦ προπάππου σας. . . Καὶ γιὰ νὰ
εἶνε δικό του, θὰ 'πῇ ὅτι ἦταν μέσα 'στὸ
πλοῖο πῶς ἐβούλιαξε. . . καὶ ἐπειδὴ ἐ-
μεῖς εἶδαμε νὰ βουλιάξῃ ἕνα πλοῖο,
πρέπει νὰ ἦταν αὐτὸ τὸ ἴδιο. Ἀλήθεια,
Μηλιά;

Καὶ ὁ μικρὸς τὰ ἔλεγεν αὐτὰ μὲ τό-
σῃ σοβαρῶν ὕψος, μὲ τόσῃ κομικὴν πε-
ποιθήσιν, ὥστε μὲ ἔλυν τὴν σοβαρότητα
τοῦ θέματος, ὅλοι ἐγέλασαν, — ἐκτὸς
τοῦ νοικοκύρη.

— Καλὰ, ἄφησε τώρα νὰ μιλήσῃ ἡ
ἀδελφὴ σου. Ὑστερα θὰ σου δώσωμεν
νὰ ἐννοήσῃς πῶς ἔγινεν αὐτὴ ἡ ἱστο-
ρία. . . ἀφ' οὗ πρῶτα τὴν ἐννοήσωμεν
ἡμεῖς. . . Λέγε, λοιπὸν, Μηλιά, πῶς ἡ-
ρατε τὸν θησαυρόν;

— Μέσα 'στὸ Μεγάλον Βράχο, εἶπεν
ἡ Μηλιά, καὶ τὸν ἀνεκάλυψα ἐξ αἰτίας
τοῦ γλάρου. Τώρα βρίσκεται φυλαγ-
μένος 'ς τὴ σπηλιά. Θὰ ὑπάγω νὰ
τὸν πάρω καὶ νὰ του δώσω εἰς τὸν κ.
Γαζῆν.

— Καὶ πόσον, λέγεις, ἀξίζει αὐτὸς ὁ
θησαυρός, Ἀνδρέα; ἠρώτησεν ὁ κ. Δού-
μανης.

— Ὁ πρόπαππός μου ὑπελόγιζεν εἰς
δύο ἑκατομμύρια τὴν ἀξίαν τῶν πετρα-
διῶν, χωρὶς τὸ κουτί.

— Δύο ἑκατομμύρια! Τότε λοιπὸν
πρέπει νὰ φύγωμεν ἀμέσως αὐρίον. . .
Πρέπει νὰ ἐνεργήσωμεν μὲ προφύλαξιν,
διὰ νὰ μὴ μας πάρουν τὰ παιδιὰ καὶ νὰ
μὴ σας διαφιλονεικίσουν τὸν θησαυρόν
. . . δηλαδὴ τὸν θησαυρόν σου, φίλ-
τατε Ἀνδρέα!

— Ὅχι δὲ, τώρα πλέον δὲν εἶνε ἰδι-
κός μου ἀνήκει εἰς ἐκείνους, πού τον
εὗρηκαν.

— Ἀστείευσθε βέβαια, κύριε! εἶ-
πεν ἡ Μηλιά. Ἰδικά σας εἶνε ὅλα.

Ὁ κύριος Γαζῆς ἐμειδίασεν, ἀντὶ νὰ
παντήσῃ.

— Ἐννοία σας, κύριε Γαζῆ, καὶ θὰ
σας δώσωμεν τὰ μισά, εἶπε μὲ σοβαρό-
τητα ὁ Γιαννάκης. Εἶνε τόσα πολλά,
πῶς φθάνουν καὶ γιὰ τοὺς τρεῖς.

— Νὰ συμβιβαστικὸς ἄνθρωπος! εἶ-
πεν ὁ κ. Δούμανης. Ἀς εἶνε! πᾶμε
πρῶτα νὰ πάρουμε τὸ κουτί, καὶ ὕστερα
βλέπουμε τί θὰ γίνῃ.

— Πόσα χρήματα εἶνε τὰ δύο ἑκα-
τομμύρια; εἶνε πολλὰ; ἠρώτησεν ἡ
Μηλιά τὸν κύριόν της.

— Πάρα πολλά! φαντάσου ὅτι φθά-
νουν νὰγοράσῃ κανεὶς τρία κτήματα σὰν
τὴν Λάνδην! ἀπήντησεν ὁ κ. Δούμανης.

— Τί λέτε! ἀνέκραξεν ἡ Μηλιά.
Καὶ εἶνε δυνατόν ποτὲ νὰ κρατήσωμεν
τόσα χρήματα; νὰ κλέψωμεν τὴν πε-
ριουσίαν τοῦ κυρίου Γαζῆ; Πῶς; δὲν
εἶνε ἡ περιουσία τοῦ πάππου σας; . .
πῶς θὰ τὴν ἄρῃνεν εἰς τὸν πατέρα σας;
. . . Ἀ, ὄχι! ἐμεῖς δὲν ἔχομε νὰ κά-
μουμε διόλου!

— Καὶ ποτε θὰ φύγουμε λοιπὸν; ἡ-
ρώτησεν ὁ Γιαννάκης.

— Αὐριο τὸ πρῶτ' εἰς τὰς ἑννέα, ἀ-
πήντησεν ὁ κ. Δούμανης, καὶ πρέπει
νὰ ἐτοιμάσετε ἀπὸ τώρα ὅτι χρειάζε-
ται διὰ νὰ πάρετε μαζί σας. Ἀκουσες,
Μηλιά; Σὺ θὰ φροντίσῃς δι' ὅλα.
Προπάντων προσπάθησε νὰ ἐνδυθῇτε
κατὰ τρόπον πού νὰ μὴ σας γνωρίσῃ
κανένας—ἂν καὶ μόνον νύκτα θὰ ὑπά-
γωμεν εἰς τὸν Μεγάλον Βράχον. Εἶπε
Μηλιά; Σὺ θὰ φροντίσῃς δι' ὅλα.

Προπάντων προσπάθησε νὰ ἐνδυθῇτε
κατὰ τρόπον πού νὰ μὴ σας γνωρίσῃ
κανένας—ἂν καὶ μόνον νύκτα θὰ ὑπά-
γωμεν εἰς τὸν Μεγάλον Βράχον. Εἶπε
Μηλιά; Σὺ θὰ φροντίσῃς δι' ὅλα.

— Κ' ἐγὼ ἔχω ἕνα σχέδιον περίφη-
μο, γιὰ νὰ μὴ με γνωρίσῃ κανένας!
μὰ κανένας! εἶπεν ὁ Γιαννάκης.

— Γιὰ νὰκούσωμε!

— Θὰ ἐλθῃ μαζί μας καὶ ὁ Ζοζός;
— Ἐννοεῖται.

— Τότε λοιπὸν ἐτελείωσε! Θὰ τον
βάλω νὰ μου βάψῃ τὸ πρόσωπό μου μὲ
τὴ μπογιά του, καὶ θὰ περάσω γιὰ
παιδί του!

Ὅλοι ἐγέλασαν πάλιν ἐκτὸς τοῦ Γιαν-
νάκη.

— Λοιπὸν νὰ πάγω νὰ φροντίσω;

— Πήγαινε. Εἶσαι ἐλεύθερος ὥς
αὐρίο.

★

Τὸ πρῶτ' εἰς τὰς ἑννέα, ἀπήντησεν ὁ κ. Δούμανης, καὶ πρέπει νὰ ἐτοιμάσετε ἀπὸ τώρα ὅτι χρειάζεται διὰ νὰ πάρετε μαζί σας. Ἀκουσες, Μηλιά; Σὺ θὰ φροντίσῃς δι' ὅλα. Προπάντων προσπάθησε νὰ ἐνδυθῇτε κατὰ τρόπον πού νὰ μὴ σας γνωρίσῃ κανένας—ἂν καὶ μόνον νύκτα θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸν Μεγάλον Βράχον. Εἶπε Μηλιά; Σὺ θὰ φροντίσῃς δι' ὅλα. Προπάντων προσπάθησε νὰ ἐνδυθῇτε κατὰ τρόπον πού νὰ μὴ σας γνωρίσῃ κανένας—ἂν καὶ μόνον νύκτα θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸν Μεγάλον Βράχον. Εἶπε Μηλιά; Σὺ θὰ φροντίσῃς δι' ὅλα.

— Καὶ πῶς θὰ τοποθετηθῇς, Γιαννάκη;
τὸν ἠρώτησεν. Ὅχι βέβαια μέσα 'στὸ
ἀμάξι, μαζί μας, γιατί θὰ 'μας λερώσῃς.

— Ἐμένα δὲν με μέλει, εἶπεν ἡ
Μηλιά. Θὰ πάρω καὶ τὸν ἀδελφὸ μου
κοντὰ μου.

— Ἀ, Μηλιά! δὲν εἶμαι πειὰ ὁ ἀδελ-
φός σου; τὸ ξέχασες; Ἐπειτα ἐγὼ θέ-
λω νὰ καθίσω 'στὴ σάρπα, μὲ τὸ Ζοζό.
ἂν μου διδῇ τὴν ἄδειαν ὁ κύριος.

— Τὸν πέρνεις, Ζοζό;

— Ἀκούτ' ἐκεῖ! καὶ μήπως δὲν εἶνε
τὸ παιδί μου; Δὲν βλέπετε πῶς μοῦ
μοιάζει; . . Τὸν πέρνω, κύριε. Το κά-
θισμα εἶνε ἄρκετὰ μεγάλο, καὶ χωρεῖ
ἐμᾶς τοὺς δύο καὶ τὸν Πέτρο. (Ὁ Πέ-
τρος ἦτον ὁ ἀμαξηλάτης, πολὺ ἀφωσι-
μένος ὑπηρετῆς, τὸν ὁποῖον ὁ κ. Δού-
μανης εἶχε φέρῃ ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν.)

— Ἀς εἶνε. Μὰ γιατί τόσο βέβη-
μος; Μὰ δὲν τα εἶπαμε, κύριε; Γιὰ
νὰ μὴ με γνωρίσουν 'στὸ δρόμο καὶ 'στὸ
Πλωμανάκι.

— Ἀ, καλά. . .
Ἐν τῇ μεταξύ ἡ κυρία Δούμανη καὶ
ὁ Γιούλιος εἶχον καταβῇ καὶ αὐτοὶ διὰ
νὰ ἰδοῦν τὴν ἀναχώρησιν.

— Δὲν θὰ με πάρετε λοιπὸν κ' ἐ-
μένα μαζί σας, θεῖς; ἠρώτησεν ὁ Γιού-
λιος, πολὺ δυσηρεστημένος.

— Ὅχι, παιδί μου! αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν
ταξιδεύω γιὰ δική μου δουλειά! καμ-
μίαν ἄλλην φορὰ μάλιστα.

— Καὶ θὰ λείψῃς πολλὰς ἡμέρας;
ἠρώτησεν ἡ νύμφη.

— Ποῖός ξεύρει! . . Μοῦ ἄρρεσε ἀνέ-
καθεν νὰ ταξιδεύω, καὶ ἴσως μοῦ ξα-
ναέλθῃ πάλιν αὐτὸ τὸ γούστο! προσέ-
θεσεν ὁ κ. Δούμανης μειδιῶν. . . Λοι-
πὸν, χαῖρε, ἀγαπητὴ μου Ἀμαλία! κα-
λὴν ἀντάμωσιν, Γιούλιε! . . Πέτρε, ἐμ-
πρός!»

Καὶ ἡ ἀμαξία ἐξεκίνησε. . . Τὰ ἄλογα
ἔφευγαν μὲ καλπασμόν, καὶ ἡ σκόνη
τὴν ὁποίαν ἐσήκωναν, ἐσκέπαζεν ὥς
σύννεφον καὶ ἀμαξαν καὶ ἐπιβάτας.

— Λοιπὸν, Μηλιά, σοῦ ἄρρεσι; ἡ-
ρώτησεν ὁ κ. Δούμανης.

Ἀντὶ ἀπαντήσεως, ἡ μικρὰ ἐπῆρε
τὸ χερί τοῦ κυρίου της καὶ το ἐφίλησε.

— Πέ μου λοιπὸν τί σκέπτεσαι; ἡ-
θελα νὰ ἤξευρα. . .

— Σκέπτομαι τόσα πολλὰ πράγματα,
κύριε, ἀπεκρίθη ἡ Μηλιά, σὰν νὰ ἄ-
νοιξε μέσα 'στὸ κεφάλι μου κανένα κλου-
βὶ καὶ νάρησε νὰ ἐδῇ γιὰ πούλι. . .

— Πέ μου λοιπὸν τί λογὴς εἶνε αὐ-
τὰ τὰ πουλιά;

— Πρῶτα-πρῶτα, αὐτὴ τὴ στιγμή
μοῦ φαίνεται πῶς κ' ἐγὼ εἶμαι πουλί,
πῶς ἔχω πτερὰ, πῶς πετᾷ ἐπάνω ἀπὸ
τὰ μέρη πῶς ἐπέρασαμεν τὴν ἄλλην
φορὰ ἐγὼ καὶ ὁ Γιαννάκης. . . Ἐναβλέ-
πω μὲ τὴν φαντασίαν μου ὅλα τὰ πρόσω-
πα, καλὰ ἢ κακὰ, πῶς ἀπαντήσαμε
'στὸ δρόμο, ἢ μας ἐδέχθησαν εἰς τὰ
σπίτια των. . .

— Ἀχ, πῶς ἤθελα νὰ ξαναἰδῶ τὴν

κυρία Μαρία καὶ τὸ φίλο μου τὸν Πε-
τράκη, γιὰ νὰ του δώσω τὸ μισόφραγ-
κὸ μου ἐδάσεισε. . . εἶπεν ὁ Γιαννάκης.

— Ποιοὶ εἶνε αὐτοὶ πῶς λέγει; ἠρώ-
τησεν ὁ κ. Δούμανης τὴν Μηλιάν.

— Εἶνε ὁ Ἐνωμοτάρχης πού μας
συνέλαβε, κύριε. Ἡ γυναῖκά του καὶ
τὰ παιδιά του μᾶς ἐδεῖξαν τόσην καλω-
σύνην! Τὸ χωριὸ των δὲν εἶνε μακριὰ
ἀπὸ ἐδῶ.

[Ἐπεται συνέχεια] ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ



Ι Ρ Ι Σ
Βραβευθεῖσα εἰς τὴν Ἐκτὴν Κυριακὴν
τῆς Διαπλάσεως.

ΤΟ ΛΕΟΝΤΑΡΙ

Τὸ πυρότριχο λεοντάρι
μὲ τὴ χαίτη τὴν ἐανθιά,
ἔχει δύναμι, ἔχει χάρι
κ' ἔχει ἀρρενωπὴ εὐμορφία.

Ἡ ματιά του ἀστραπολάμπει
μέρα-νύκτα ὅπου φανῇ,
κι' ἀντηχοῦν βουνὰ καὶ κάμποι
τὴ βαριά του τὴ φωνή.

Ὅπου, τρέχοντας, διαβαίνει,
ὅπου, φεύγοντας, πατεῖ
μὲ τὴ χαίτη ἀνεμισμένη
καὶ μ' οὐρὰ καθαρὴ!

Καὶ 'ς τὸ διάβα του ἀχνάρια
ψόβου ἀφίνουσε 'στὴ γῇ
τάτσαλένια του ποδάρια,
τὰ θεριὰ σὰν κυνηγῇ!

Τέτοιο ζῶο, μὲ τόση χάρι
ἀπ' τὰ χρόνια τὰ παλαιά
τὼνομάζουν μὲ καμάρι
ὅλα τὰλλα: Β α σ ι λ ε ι ᾶ!

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

μῖαν τοιαύτην ; δὲν πιστεύω !) 'Αεροναυτο
πούλαρ (βέβαια, πρέπει νὰ γράψῃς μαζί καὶ
τὴν λύσιν ἐκάστης 'Ασκήσεως ' ἔλαβον τὰς λύ-
σεις σου, ἀλλ' ἂν ἦσαν ὀρθαί, θὰ τὸ ἴδῃς εἰς τὰ
'Αποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ.) 'Ὁχρὰν
Σελήνην (δὲν ἦτο ἀνάγκη, ἀγαπητὴ μου, νὰ
λυπηθῇς τόσον μήπως δὲν γνωρίζω πῶσον μὲ
ἀγαπᾷς ;) 'Χρυσάετον καὶ ἀδελφούς (ἔστειλα
τὸ 40ον· δὲν ἔχω λόγους νὰ σὰς εὐχαριστήσω.)
N- I Karpūr, 'Εθνικὸν Ἄγανον Λυσίμαχον
A. Μαλαμίδην, Τελευταίαν Χελιδόνα (ἔ-
καμες πολὺ καλὰ « νὰ μὴ το κουνήσῃς » κ' ἐγὼ
τὸ ἴδιο θὰ ἐκτμνα) Μικρὸν Διάβολον. Mi
χαήλ Π. Παρασάκη, (ἔστειλα) Πάλλου-
σαν Καρδίαν (γάρω πῶς ἔγινες καλὰ.) Νυ-
κτοκόρακα, 'Ερμύνην T. Τηλιοπούλου,
Δρομέα Φειδιππίδην (φαντάζομαι καὶ τί κατὰ
ρι, τώρα μὲ τὴν νέαν γυμνασιακὴν στολήν.) Γ.
A. Κορχαλίδην, 'Ηρώα τῆς Σύρον (καὶ διατί
νὰ μὴ τὰς γράψῃς σύ ;) Γλυκεῖαν Ἀνάμνησιν
(βεβαίως, ἀφ' οὗ εἶχες νὰ μου γράψῃς τόσον
καίρην, οἱ φίλοι μου θὰ σ' ἐλθονόμηναν.) 'Ελ-
ληνικὸν Αἶσθημα, Γ. A. Ἀλουπην (ἔστει-
λα.) Γλυκὸ Φιλάκι (πολὺ περιεργον ὄνειρον,
ἀλλ' ἔλαβε ἀλλὰ ποτὲ νὰ μὴ « ἐπαληθεύσῃς ! » Σαπ-
φώ A. 'Εννάλην ἔστειλα τὸ 29ον· διατί δὲν
λαμβάνεις μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμόν τῶν Λύ-
σεων ; Ἰδὲ τοὺς ὅρους εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ 1ου
εὐλλου.) Διχμάλωτον Χελιδόνα (φαντάσου νὰ
ἐμάνθανεν ὁ Ἀρεμοστρίβιλος ὅτι τὸν ἐπρόδο-
σεν ὁ φάκελλος, ἐπάνω εἰς τὸν ὅποιον ὑπῆρχε
τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς του—διὰ τὸ ὅποιον ἐβε-
βαιώθη ἀπὸ τὰ ἀρχικά του· καὶ ὅμως σὲ βε-
βαίω ὅτι δὲν εἶνε υἱὸς τοῦ πατρὸς του !) 'Ιρι-
δα (ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν σου, ἀλλὰ φαίνεται
δὲν εἶχε τόπον διὰ πληροφορίας) Βασ Π.
Βασιλείου, Ὁμίχλην τῆς Ἀγγλίας, (βλέπεις
τόνομά σου εἰς τὴν Στήλην Τιμῆς, ἄρα τί ἔλα-
βε.) Στήριγμα τῆς Μητρὸς (πολὺ ἐλυπήθη
δὲν ὅσα μου γράφεις περὶ τῆς θαλάσσης σου !) Διρκ
Πέτερς (τότε νὰ στείλῃς ἓν τετράδιον εἴς με
τὸ ὄνομά σου, εἴτε μὲ τὸ ψευδωνυμὸν σου, ἢ,
ἂν θέλῃς νὰ φανερωθῇς ἐντελῶς, καὶ μὲ τὰ δύο.)
Υἱὸν τῆς Νυκτὸς (ἐλήφθησαν.) Πιστὸν Σύμια-
χον, 'Αερίστατον, Κωνστ. N. Ἀλεξίουπουλον,
Κελαδίστραν, Φαρέτραν τῆς Ἀρτέμιδος κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 17
'Οκτωβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 5 Δεκεμβρίου

Ο χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφω-
ται τὰς λύσεις τῶν αἰ διαγωνισμάτων, πωλεῖται ἐν
τῇ Γραφεῇ μας εἰς φοκέλου, ὅν ἔκαπτος
περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται πρ 1

640. Λεξιγριφός.

Εἶμαι πρόσωπον ἀρχαῖον, ξένον καὶ βασιλικόν.
'Αν εἰς δύο μὲ χωρίως,
εὐκόλα θὰ σχηματίσῃς
'Εν ἐπίρρημα κ' ἐν ζῶον ὅχι τόσω καθαρὸν.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἰπποκράτους Γουλιέλμου

641. Στοιχειόγριφός.

'Εν τετράποδον ποῦ τρέχει καὶ ποῦ δύσκολα τὸ
[φθάνεις

Καὶ ἂν ἦσαι ὁ πῶς ταχῆς,

'Αν τὸν τράχηλον τοῦ ἀλάτῃς τότε ἀκίνητον τὸ
[κάνεις

Καὶ βεβαίως τὸ πατεῖς.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Βασιλείου τῶν Κυκλάδων

642. Τονόγριφός.

'Αν ἀπάνθρωπον σκληρὸν

Παροξυνώσῃς,

Μέλος σου ἐκ τῶν διπλῶν

Θενὰ σχηματίσῃς.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πηνυοῦ τῆς Εὐρώπης

643. Ἀναγράμματιδμός.

Μία λέξις ἓνα ἐπίρρημα

'Ανάποδα διαβάζεις

Καὶ βασιλεῖα σιρατηγόν

Σιγὰ 'εἰς τὴν μέσην βγάξεις.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φιλάρμονος

644. Αἰνίγμα.

Γέρος δὲν εἶμαι καὶ μακρὰ, κάτασπρα ἔχω γένεια,
Θυμῶδες, χονδροκέφαλος, μ' ὄψι χαλκωματένια...
Ποῦ τὸ μαχαίρι ἂν ἔπερνε· νὰ τὴν κακοποιήσῃς,
'Ατθονο δάκρυ 'εἰς τὴν στιγμήν θὰ σ' ἔκανα νὰ χύσῃς.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Γενναίου Λισδίου

645. Μωδαϊκόν.

'Ο Ἄλθρανος καὶ ὁ Τζέμ Βέστο (μὰ ὄχι ὁ πλοῖ-
[αρχος Λάν Γκν.]

'Ο Χόλτ, ὁ Χούντ, ὁ ναύτης Στέρν, πρὸς δὲ
[τοῦ Ζωρλίγκ τὸ Πουγγί,

(καὶ ὄχι αὐτός·) Οὐρλίγκερλς, Χάρδης, ὁ Δράπ
[κ' ἡ Ἰάνα,

Κι' ὁ μαῦρος Ἀρχεμιάγειρος ποτὶν 'εἰς τὴν τέχνην
[μόνα

Δανείζουν τὰ τυστατικά· καὶ σὺ πεῖς τότε, φί-
[λε μου,

Θὶ κῆμης ἓνα γνωμικόν, ποῦ σάν τοῦ εὐρῆς
[στειλέ μου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναυάρχου Θεμιστοκλέους

646. Μυθολογικὴ Πυράμις.

+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ὄνομα Θεοῦ.

★+★ = Θεὸς

★★+★★ = Θεὸς

★★★+★★★ = Θεὸς

★★★★+★★★★ = Ἡρώς.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φωτῆρος τῆς Θεσσαλίας

647. Ἀκανόνιστον

★★Λ★★★ Νάντικατασταθοῦ
★★★★N★★ οἱ ἀστερίσκοι διὰ

★★★★★★ γραμμάτων, ὥστε

★★★★N★★ νάναγινώσκοντα ὁ-
★★★★★★ ριζοντίως τὰ ὅμα-

★★Λ★★★ τα ἑπτὰ πόλεων
★★Σ★★★★★★ τῆς Ἑλλάδος

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Δεσίου Μυδῆ

648. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 = Νῆρος.
2 6 7 = Νῆσος.

3 4 3 6 7 = Θεὸς τῶν Ἀρχαίων.
4 3 6 7 = Μέλος τοῦ σώματος.

5 6 2 3 6 7 = Νέσος θαλασσιφόρος.
6 3 6 2 6 7 = Ἐπίθετον.

7 6 5 4 3 6 7 = Ἑλλήν ποιητής.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κουταλιανῶ

649. Σύνθεσις Διξέων.

Διὰ τῆς καταλήγουσας συναρμολογήσεως τῶν
κάτωθεν δεκαπέντε συλλαβῶν, σχηματίζουσιν τὰ ὀ-
νόματα πέντε ζώων :

αι, γω, θη, κα, κλος, κο, κος, λας, λος,
μη, να, νε, ος, πι, υ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λ. Κυπρίου Ἀγγέλου

650—652. Μεταμορφώσεις.

1. Ἡ πέρκη διὰ 10 μεταμορφ. νὰ γίνῃ κῆτος.
2. Ὁ σῖτος διὰ 7 μεταμορφ. νὰ γίνῃ βρόμη.

3. Ὁ πῖλος διὰ 10 μεταμορφ. νὰ γίνῃ στέμμα.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λουσιου

653—655. Ἀδρεῖα Παροράματα.

1. Ὁ λύων τοὺς ἐρήμους εἶνε ἅγιος.
2. Ὁ νοῦς ἔχει κρέατα

3. Ὁ Λῆ τρέφεται εἰς εἰκοσιτέσσαρας χώρας.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κινέζου Λη

656—659. Λογοπαίγνια.

1. Πόσας χεῖρας ἔχει ἡ χίτρα ;
2. Ἐκτός τοῦ Ἰακώβ, ποῖος ἄλλος λέγει ὅτι

εἶδε κλίμακα ;
3. Ποία τροπὴ εἶνε σάν πρῶν ;

4. Ποία εἰκὼν εἶνε ὁμοία ;
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀδριανῆς Σκουρῆ

660—664. Μαγικὴ Συλλαβὴ.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν
κάτωθεν λέξεων, διὰ μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς

αὐτῆς, σχηματίζουσιν ἄλλας τόσας λέξεις :
Λάϊος, κρατῶ, θροῦς, Δαρεῖος, ἔλαφος.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Εὐγενίου Χατζηδημητρίου

665. Ἑλληνοδύμφωνον.

ου-ου-καου-αι-ωα-ερα

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἰριδῆς

666. Φωνεντόλιπον.

πς-κς-τς-χλ-φς-κς-τς γρτς.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Διαβόλου

667. Γρίφος.

Εἰ αααα ε ε
Φανὴ αααα Σ ε Χ ε κᾶκεί ΔΣ

Ἡ αααα ε ε
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀγγουρολογιστοῦ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 22 καὶ 29 Αὐγούστου

478. Μύκνος (μῖ, κῶνος).—479. Ἄντρον,
ἄστρον.—480. οὐλία (του-λί-α).—481. Ὁ
Κόσμος ἢ τὸ Σύμπαν.

482. Γ Δ Ε Ω Ν

Λ Ε Ι Σ

Κ Ω Μ Ο Σ

() Ω Ν

Σ Ν

484. Α Ι Α Σ (τὰς ωρΑΙΑΣ)

Ι Α Β Α (νὰ διαΒΑζω)

Α Β Ε Α (πόσα ΒΕΛτίστα)

Σ Α Λ Η (οσαΣ ΑΛΗθῶς)

485. ΔΟΥΝΑΒΙΣ οἶνος, ὕαινα, γαῖς, Δῖ-
νος, βοβαί, ἴος, σὺς.—486—487. 1, χοῖ-
ρος, χοῖτρον, χεῖρον, χώρον, χῶρος, ὠρος, ὄ-
ρος, ὄρος. 2, Κάπρος, κόπρος, κόπος, τόπος,
τύπος, Τύρος, ταῖρος. —488. Ἐν ἐρωτημα-
τικόν.—489. BEPN (1, ΙακώΒ. 2, ἐνθα-
δε. 3, ἡπαΡ 4, ΠλουτωΝ) —490. ΑΜΥΝ-
ΤΑΣ (Δνω, Μετά, Υπερμνή, Νωθρός, Τμή-
μα. Ἀνδρείος, Σοφός). —491. Ἔστι δίκη-
ς ὀρθαλμός, ὅς τὰ πανθ' ὀρά.—492. Ὁραῖότε-
ρον ἀνάγνωσμα τοῦ περιοδικοῦ μας ὑπάρχει ;—
493. Οἱ καλοὶ φίλοι ἐν τῇ δυστυχίᾳ διακρίνονται.

ΠΡΟΑΣ Ἐξεδόθη

Ἐξεδόθη Ο ΝΙΚΙΟΥ

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΝ ΕΡΓΟΝ

ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

ANDRE LAURIE

καὶ πάντων τῶν μέχρι τοῦδε συμπεριληφθέντων
ἐν τῇ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚῇ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Κατὰ μετάφρασιν ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ
Μετὰ προλογὸν ὑπὸ ΣΠΥΡ. Π. ΛΑΜΠΡΟΥ

Καλλιτεχνικώτατος Τόμος ἐκ 380 σελί-
δων ἐπὶ ἀρίστου χαρτὸν, κοσμημένος
δι' 25 λαμπρῶν εἰκόνων.

(Πρόας ὁ Νικίου ἐτυπώθη διὰ στοι-
χείων ὕλης καινουργῶν ἐκ τοῦ χυτηρίου Ἀνέστη
Κωνσταντινίδου, πρῶτην φοράν χρησιμοποιηθέντων
πρὸς ἐκτύπωσιν τοῦ βιβλίου τούτου.)

ΤΙΜΑΤΑΙ

Ἀδετον φρ. 3,50

Χρυσοδέτον φρ. 5.—